Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 86 ● 23 януари 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ГЕРОИТЕ ОТ СТАЯ №3

Съдията вдига жълт, а понякога (за щастие – по-рядко) червен картон. . . Защо наказват съдиите? Кои са печалните герои на дисциплинарната комисия? Какво предвижда футболният наказателен кодекс?

стр. 7

когато планината е стадион

ИЗОСТАВАТ ЛИ АТЛЕТИТЕ?

стр. 6

В зимните дни спортистите предпочитат планината... Там се подготвя за световното първенство и Мария Гигова. Там са и много други. стр. 8–9

ШАМПИОНАТ НА БИОСФЕРАТА

стр. 14

Андраш Балцо – спортист №1 на Унгария

стр. 11

Европейските национални отбори играха през 1972 г. общо 143 срещи. Какво говорят те? В една от тях (на снимката) бъдещият противник на България за световно първенство Португалия срещу Бразилия.

стр. 13

Крадените коне

Кой от нас не е летял върху своя кон, стиснал здраво късия меч, под развените конски опашки срещу ромеите, сечейки наляво и надясно вражите кохорти! Кой от нас не се е носил в шеметен галоп из прерията, хванал се здраво за гривата на своя мустанг, след пушилката на стадото бизони! Кой от нас не е преследвал омразния башибозук с хвърчащата конница на Бенковски!

– Когато ни викаха на урок, някои учители ни сочеха с пръст и казваха: "Ей ти, конекрадецо, излез!" Или пък: "Да крадеш коне можеш, а да си учиш уроците не можеш, а!"

– Направиха съвет и ни наказаха – по различни начини, но има и изключени. Те отидоха в София да учат, бла-зе им!

– Конегледачите ни псуваха, заканваха ни се, че ще ни убият, като ни хванат. Хвърляха по нас камъни и тояги. Един горски стреля с пистолет по нас! Гонеха ни с мотоциклети и коли – но все не можеха да ни хванат – ние бяхме на коне!

– Арестуваха ни и ни заведоха в милицията. Писахме показания, разказахме им всичко. Разбраха ни хората, че не сме крадци. Обещахме повече да не взимаме конете. Само за някои учители и директори останахме "конекрадците"...

Това са "показанията" на част от участниците в групата, която "тревожеше" нощите на Радомир, препускайки в неговите околности с товарните коне на ТКЗС-то. Оставаме изказванията им и тук, и по-нататък анонимни, защото веднага след първия опит на учениците да разкажат за своите приключения и за техните мотиви публично последвали наказанията в училището. А за един ученик в Радомир е много лесно да бъде наказан. Достатъчно е да не се прибере в квартирата си след 20.00 ч. или да го заловят, че играе табла или карти, или че след ученическия час е в друга квартира, или че играе футбол в двора на училището, когато няма час по физкултура, или че...

Най-запаленият защитник на "конекрадците" в града е директорът на Младежкия дом Цветанов – може би защото този млад и умен човек отлично разбира юношите, защото знае колко са ограничени възможностите в Радомир за спортуване и смислен отдих. И така не във физкултурното дружество "Червено знаме" младите ездачи намират разбиране и подкрепа, не в училището, а в Младежкия дом!

– Не знам от колко години, но в Радомир редовно се случват такива приключения – взимат коне от ТКЗС-то, яздят ги през нощта, изморяват ги, бият ги! И грозно, и лошо! Но групата от учениците, които яздеха в последната година, няма нищо общо с тези истории. Може би само това, че без разрешение взимаха конете! (Цветанов – директор на Младежкия дом).

– Децата, взимали конете, не са престъпници. Могли са наистина да потърсят законен начин, но подбудите им са благородни. Те са влюбени в конния спорт! И искам да отбележа, че между тях има отлични-ци, комсомолски активисти. Повечето са добри момчета и момичета, познавам ги отлично. (К. Стоянова – учителка в техникума, комсомолски активист).

– Разговаряхме с участниците в групата на яздачите – това са го правили от любов към конния спорт. Наистина неправилно са действували, но смятам, че разбраха грешката си. Сега сме се заели с помощта на ръководството на АПК да им осигурим база за езда, ще доставим и яздитни коне – ходихме и до Министерството на земеделието на няколко пъти. Любовта на младежи-те към конния спорт трябва правилно да бъде насочена. Приятно ни е, че са така всеотдайни, и положително от тях ще излезнат добри състеза-тели (Д. Николов – първи секретар на ГК на ДКМС).

– Имаме средства и за яздитни ко-не, и за база. Нашите хора обичат конния спорт, той има здрави традиции в Радомирско. Да знаете само какви състезания правехме едно време. Самият аз бях ездач... Имаме възможност и ще предоставим всич-ко нужно, за да могат любителите на конния спорт сред учениците да получат база. Организацията и тренировките – от тях. (Срындев – председател на АПК).

– Аз съм вървял по десетина километра пеша, за да взема кон и да се надбягвам. Като председател на ГНС преди години спечелих първа награда с кон Гошо... Така че ние нямаме нищо против да започнем да развиваме конния спорт, още повече, че има десетки запалени младежи (Петрунов – председател на ТКЗС в Радомир).

– Няма къде да спортуват нашите деца. Директорите ги гонят от дворовете и пращат за милиционери. Няма спортни площадки, няма база за масов спорт. А децата обичат не само футбола или волейбола. Те ис-кат и ски, и кънки, и борба, и колоездене, и гимнастика и лека атлетика, и плуване, и конен спорт... Но какво може да им се пред-ложи – минималното. Спортът е мо-гъщо средство за възпитание, за бор-ба срещу противообществените прояви. Децата, с които аз работя, ги включвам винаги в спортни занимания според възможностите, соча им примера на големите спортисти. Съвместно работим с ФД "Червено знаме" и имаме успе-хи... А що се отнася до конния спорт – нашият край се славеше с него. Какви състезания се правеха по-рано, хиля-ди ги наблюдаваха, стотици участвуваха (Бакарски – зав. педагогическа стая към МВР).

Можем да цитираме още много подобни изказвания за учениците, които през нощта потайно отваря-ли вратите на конюшните, извеж-дали конете и след това препускали до задъхване върху техните гърбове. Без седла, но с "каубойски панталони" и специални якета и широкополи шапки. За момичетата, които яхва-ли конете и като истински амазонки ловко насочвали умните животни в нощта.

– Преди да ги изведем, ние им давахме по една кофа овес. Защото бригадирите хранят добре само своите коне.

– Като препускахме, спирахме по заповед и попивахме потта им. След това ги развеждахме, за да починат, завеждахме ги на около километър от конюшните и ги пускахме да се приберат.

– Конете ни познаваха и радостно пръхтяха, щом ни усетеха. Последния път накарах моя кон да лази по земя-

ТОВА МОМЧЕ, МНОГО ДОБЪР УЧЕНИК, АКТИВИСТ НА КОМСОМОЛА И НА МЛАДЕЖКИЯ ДОМ, Е ИЗПИТАЛО РАДОСТТА ОТ ШЕМЕТНИЯ БЯГ ВЪРХУ ГЪРБА НА КОНЯ И ОГОРЧЕНИЕТО ОТ НЕСПРАВЕДЛИВИТЕ УПРЕЦИ.

– ДАЛ СЪМ ДУМА, КАЗВА АНЧО, НИКОГА ПОВЕЧЕ ДА НЕ ЯЗДЯ "НЕЛЕГАЛНО". НЯМА ОТ КАКДО ДА СЕ СРАМУВАМ, ЩЕ СЪЖАЛЯВАМ САМО АКО В РАДОМИР НЕ СЕ ДАДЕ ВЪЗМОЖНОСТ НА МЛАДЕЖИТЕ И ДЕВОЙКИТЕ ДА СПОРТУВАТ ЕЗДА.

та като котка, за да мине под една греда и да излезем от обора.

Децата обичали конете и конете им отговорили с любов. Не само за-щото не са ги били и са се грижили за тях. Може би защото умните жи-вотни за първи път са почувствува-ли ласка... Пък и през целите тези но-щни приключения няма нито един слу-чай на контузия на кон или ездач!

Председателят на ФД "Червено знаме" е против конния спорт.

– Та той няма традиция тук. Нико-га не е имало някаква секция – мотивира се той.

Струва ни се, че не в секциите традицията. Традицията е отминалите състезания, в любовта на старо и младо в Радомирско къ-конете. И не се искат кой знае какъ усилия, след като има влюбени в то-зи спорт младежи и девойки, след ко-то има хора, готови да помогнат и т закупуване на коне и за създаване н база, за да се постави началото н един организиран спортен живот и конния спорт. Още повече, че Перни е на пловин час път, а там има достатъчно специалисти.

По време на разговорите участниците в среднощните прика-чения се чудехме на богатата и ерудиция в областта на конни спорт. Те притежават стотици и-резки на снимки и материали от на-ши и чужди вестници за конния спорт цитират отдавна забравени имена на прочути жокеи и коне, с много ре-дост говорят за подвизите на бъл-гарските ездачи, гордеят се, че позна-ват някои от тях, ходят да глед-състезания в София и Перник.

– Мислехме да пишем писмо на генерал Стойчев, но ни досрамя. На турнира "Дружба" аз седнах до него. Мислех да му заговоря и да му разка-жа за нашето желание да тренираме езда, но... отново ме досрамя.

Естествено не можем да се съгла-сим с начина, по който младите жо-кеи в Радомир са се снабдили с коне. Те обясняват, че са ходили и при бригадирите, и в дружеството да узаконят своя спорт, но вместо разбиране са срещнали насмешка. Просто не са попаднали на тези, кои-то са можели да ги разберат, а е тръбвало да стигнат и до тях. Не можем да се съгласим и с тези, които са погледнали съвсем формално на провинението и са побързали да раз-дадат наказания. Лесно е да накаже-ш и да отбълснеш младия човек. А още по-лесно е да се опиташ да го разбе-реш и приласкаеш. И по-полезно. И задължително за педагозите!

Сега младежите обещаха да не повтарят повече среднощните екскурзии, други пък обещаха да им помогнат, да създадат база за коне-спорт. Не ни остава нищо друго ос-вен да очакваме да видим имената на наказаните в списъците на най-добрите състезатели по коне-спорт...

Борис КОВАЧЕ
Велизар ЗАХАРИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА АПК РАДОМИР СРЪНДЕВ, ЧОВЕКЪТ КОЙТО ОБЕЩАВА ДА ПОМОГНЕ НА МОМЧЕТАТА И ЗАРАДИ СВОЯТА ЛЮБОВ КЪМ КОННИЯ СПОРТ.

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 45 И 25 ГОДИНИ се състояха зимни олимпийски игри в красивия курорт-ен център в южните склонове на Швейцарските Алпи – Сен Мориц на 1856 м надморска височина. На вторите зимни игри преди 45 години участвуваха 494 спортисти от 25 страни, които се състезаваха в 15 дисциплини от седем видове спорт: ски – само северни дисциплини, бързо и фигурно пързаляне с кънки, бобслей, скелетон (спускане с шейни, но тялото е легнало върху шейната с гърдите надолу), патрулно бягане и хокей на лед. Двубоят между скиорите на Норвегия и Швеция завършва твърде интересно. Норвежците печелят първите три места на 18 км, а шведите – първите три на 50 км. Везните натежават върху по-малката скандинавска страна, записала най-голям успех в историята на зимните олимпиади, благодарение тройната победа в северната комбинация и на специалния скок. Норвежецът Грьотумсбратен спечели златните медали на 18 км и северна комбинация. За триумфа на норвежците допринася победата на знаменитата чародейка на леда Соня Хени, която още предната година, на 15-годишна възраст става световна шампионка по фигурно пързаляне. В продължение на десет години тя печели всички олимпийски (три), световни и европейски титли. От 1937 г. Соня Хени става киноактриса, а по-късно ръководи най-голямото айсрев-ю в САЩ. През 1969 г. почина от рак в родината си.

Следващ двадесет години, по същите писти в Сен Мориц, се състояха петите зимни игри, в които участвуваха 713 спортисти от 28 страни. В тези първи следвоенни игри МОК не допусна участието на Германия и Япония – виновници за войната. Все пак в австрийската делегация бяха допуснати двама гестаповци – Хайдер и Уитерайтер, което предизвика всеобщ протест. Друг скандал на игрите бе записването на два хокейни отбора от САЩ, взаимно обвиняващи се в професионализъм. Швейцарците допуснаха единия от тях, а МОК поддържаше другия. След като американските хокеисти изиграха всичките си мачове и се класираха на четвърто място, бяха декласирани от МОК... Хокейният турнир предизвика най-голям интерес поради добрата форма на швейцарците, победили Швеция, и изключителната игра на чехословашките и канадските отбори, разгромили повечето от участниците с двуцифрен резултат. На финала мачът Чехословакия – Канада завърши 0:0 и с по-добра голова разлика златните медали спечелиха канадците.

На тези игри при общ брой 24 дисциплини по осем видове спорт неофициалната отборна победа спечели Швеция поради това, че традиционните победители – норвежците тежко пострадаха от войната. Все пак сензация предизвика второто място на ветерана Биргер Рууд от Норвегия в специалния скок, който бе победител на игрите през 1932 и 1936 г. Пред него се класира неговият ученик Хубстен.

В Сен Мориц висока оценка получи представянето на Димитър Дражев. По повод неговото представяне тогавашният върховен спортен орган у нас – ВКФС взема специално решение: "Изказва публична похвала на състезателя Димитър Дражев, член на физкултурното д-во "Рилски спортист" за образцовото му държане, високо гражданско съзнание и състезателен дух..."

На снимката: Соня Хени като олимпийска шампионка през 1928 г.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

Пощенска кутия 797
Тел. 87–71–62, телекс 22–736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги МАРКОВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

В ИНТЕРЕС НА НАЦИОНАЛНИЯ СПОРТ

НАБОР 53!

Това са младежи на 18 и 19 години, повечето от тях завършили средно образование, призвани да изпълнят дълга си в народната казарма. Една немалка част от тях са се посветили на големия спорт, обучавали са се в продължение на четири, пет и повече години в различни спортни школи, състезавали се в представителни отбори на дружества и окръзи, а най-добрите от тях са обличали и националната фланелка.

Сега, когато справедливо се поставят по-високи изисквания към нашите спортисти, когато на хоризонта, след големия успех в Мюнхен, се появява Вече Монреал, поискахме да узнаем дали всички изявили се спортисти от набор 53, на които несъмнено разчита българският спорт, продължават обучението и усъвършенстването си в избрания от тях любим спортен профил. Посетихме федерации, разговаряхме с деятели и треньори. Всички посочиха, че през последните една-две години са подобрени условията и разширени възможностите за специализирана спортна подготовка на младежите, служещи в Народната армия. Но не бяха малко примерите за изтъкнати млади спортисти, които са прекъснали вече четири месеца да упражняват своя спорт.

С ТРЕВОГА

ръководители и съюзни треньори по лека атлетика споделиха, че твърде голям брой талантливи състезатели не са включени в нито една от армейските спортни школи, нито са попаднали в школите на строителните или жп войски.

– Предвиждахме – каза зам.-председателят на БФЛА Дим. Николов – още от тази година юношеският рекордьор на скок височина, майсторът на спорта Иван Колев да започне интензивна подготовка за европейския шампионат в Рим и олимпийските игри в Монреал. Бързият му напредък през последните две години показа, че на него може да се разчита. Още през тази година бяхме планирали той да прибави нови 5-6 см над собствения си рекорд (212) и да подобри сегашния мъжки рекорд...

– Мъка ми е за Михаил Иванов – сподели заслужилият треньор Васил Крумов. – Миналата година той надхвърли 60 м на хвърляне чук без много усилия поради голямата му заетост в електротехникума. Предвиждах през тази година да дожони Тодор Манолов, но вече загубихме половината от зимната подготовка... Това се отнася и за копиехвъргача Валентин Джонев и за по-младите Дойловски, Митов, които бяха включени в юношеския национален отбор...

– Много големи надежди възлагах на Румен Механджийски – се присъедини съюзният треньор Илия Попов. – Той имаше реални възможности да се бори за балканската титла още в тазгодишния крос. Иван Манчоров, най-добрият ни юноша на 800 м, бе кандидат за европейското първенство...

Споменаха се още десетки имена на изтъкнати млади атлети от националния юношески отбор, които са прекратили подготовката си.

ДРУЖЕСТВЕНИ СМЕТКИ

според Ангел Чолаков – зам. председател на федерацията по борба, са една от причините някои от младите таланти да прекъснат подготовката си по време на военната служба. "Някои ръководители, треньори и деятели – каза той – съзнателно задържат млади състезатели с мисълта, че ще намерят форма да се състезават от името на тяхното дружество по време на военната служба. Така понастоящем не попаднаха в школите на армията изтъкнатите млади борци, като П. Христов от Мадан, Ив. Цочев – втори на европейското първенство за юноши, Г. Станков от Пловдив – титуляр в младежкия национален отбор, Ив. Бабечев – също, Я. Шопов – първенец в турнира "Дружба"...

ВСИЧКИ НЕ СА КАТО КРАЙЧЕВ И ШОПОВ!

Йордан Иванов – пом. треньор на националния отбор по вдигане на тежести, се безпокои, че само най-добрите щангисти постъпват в спортната армейска школа. "Всички – каза той – не са изявени като Крайчев и Шопов, които веднага постъпиха в школата "Чавдар". Всяка година не малко отлични щангисти от 48-те дружества, които развиват нашия спорт, постъпват в казармата, но само единици постъпват в школата. Преди години дори такива силни състезатели като Ст. Цончев от В. Търново, Ив. Георгиев от Пловдив, М. Мустафов от Ст. Загора не бяха приети в армейската школа "Чавдар". Престанах да водя сметки, но осем талантливи щангисти от набор 53 прекъснаха подготовката си...

И в други федерации посочиха имена на изтъкнати спортисти от набор 53, като ветроходците от проектонационалния отбор Андрей Казаков, Красимир Йовчев и Красимир Димов от Бургас, състезателите по тенис на маса Михаил Маркачев, Александър Огойски, Михаил Фролошки, които нямат възможност да продължат спортното си усъвършенстване. Посочени бяха също и отделни гребци, волейболисти и други.

ЕВРОПЕЙСКИЯТ ВИЦЕШАМПИОН В КАТ. 57 КГ СВОБОДЕН СТИЛ ИВАН ЦОЧЕВ Е ВЪЗПРЕПЯТСТВУВАН ДА ПРОДЪЛЖИ ПОДГОТОВКАТА СИ И ДА ПРЕМЕРИ СИЛИ С НАЙ-СИЛНИТЕ МЪЖЕ...

Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

КАКВО ДА СЕ НАПРАВИ?

Преди всичко федерациите, които са най-заинтересувани за непрекъснатия напредък на първия си резерв от млади и перспективни състезатели и водят на отчет тяхното развитие, следва в рамките на двегодишната военна служба да не ги изпущат от пряк контрол. Сега възможностите са по-големи. Най-добрите – майсторите и кандидат-майсторите на спорта и другите изявени млади спортисти – освен в армейската школа "Чавдар" могат да продължат подготовката и в други военни школи. Най-правилно ще бъде те да бъдат разпределени там, където ще им се осигури най-пълноценно развитие. Примерно, ако в дружествата, където юношите са израснали, има възможност да съчетаят военната служба със спортната си подготовка при същите треньори – в София, Пловдив, Сливен, Варна, несъмнено ще бъде най-целесъобразно да служат в съответните поделения (школи или спортни роти). След това би трябвало да се има предвид в коя военна школа съществуват най-добри условия за развитие и най-подготвени треньори по съответния вид спорт. От такъв подход ще имат полза всички, тъй като след военната служба всеки млад спортист е задължен по правилника на БСФС да се завърне в дружеството, където е израснал като състезател. По-добрата и целенасочена организация при подбора и разпределение на добрите млади спортисти при постъпването им в народната казарма ще съдействува за по-тясно взаимодействие между военните и спортните органи и ще пресече рецидивите от криворазбраните дружествени интереси. Броят на младите таланти несъмнено непрекъснато ще расте, което налага и разширяване на спортните школи във Въоръжените сили. При всички случаи обаче разрешаването на този важен проблем трябва да бъде в интерес на националния спорт!

ЮНОШАТА ИВАН КОЛЕВ ПОКОРЯВА ВИСОЧИНАТА ОТ 212 СМ! ТРЯБВА ДА МУ СЕ ДАДЕ ВЪЗМОЖНОСТ ДА ПОСТИГНЕ НОВИ РЕКОРДНИ РЕЗУЛТАТИ...

Снимка: Йордан СКРИНСКИ

Генерал-майор Кирил МАРКОВ:

«ВСЕСТРАННИ ГРИЖИ ЗА ВОИНИТЕ-СПОРТИСТИ»

Българската народна армия има нужда и възпитава силни, ловки, издръжливи и смели воини – достойни защитници на социалистическото ни отечество. Физическата култура и спортът, които винаги са били на почит в БНА, бяха темата на разговора между представителя на редакцията Петър ХАДЖИЙСКИ и генерал-майор Кирил МАРКОВ, заслужил деятел на физкултурата:

– Физическата подготовка и спортът са основата на всички подготовки в нашата армия – започна генерал Марков. – Оттук и първостепенната роля, която им се отрежда във всичките им форми. С цялата си специална насоченост и с акцента върху военноприложния им характер те целят изграждане и доразвиване на основните физически качества (сила, бързина, ловкост, скорост, издръжливост и пространствена ориентировка) у армейската младеж. И не само целят, а и постигат целите си. Ние подлагаме на цялостна проверка физическата дееспособност на младите войници (за да констатираме, за жалост, недоброто наследство от училището или предприятието по отношение на двигателната им култура и да установим в края на службата им значителен напредък в това отношение.

– *Тази огромна работа изисква и съответната учебно-материална база, другарю генерал....*

– Върху основните спортове: лека атлетика, гимнастика и плуване, се гради физическата подготовка на бойците, за практикуването им е изградена материална спортна база. Сега във всяко поделение има 4-6 гимнастически площадки, пътеки с препятствия, пътеки за психическа закалка, а в основните гарнизони – и 2500-метрови пътеки за физическа и психическа подготовка. В изпълнение решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2.IX.1969 г. целият личен състав на БНА се учи да плува, като за целта само за 2 г. бяха построени над 100 басейна и сега няма поделение без плувен басейн. А също така и без игрище за футбол, баскетбол, волейбол или хандбал. Множи се броят и на образцовите армейски спортни комплекси – в София, Сливен, Хасково, Момчилград и другаде.

– *При тези условия спортът би трябвало да бъде естественото продължение на занятията по физическа подготовка сред воините?*

– Наистина спортната работа в БНА е неразделна част от физическата подготовка. Нейната основа е военноспортният комплекс „Воин-спортист" (със значка в три степени), а организационна форма са секциите, изградени в подразделенията съобразно предпочитанията на младежите. Цялата наша армейска младеж спортува задължително 3 пъти седмично по 90 мин., като изява на постиженията се дава в прегледите на спортната работа.

– *Тези форми на работа засягат масовия спорт. Но сред хилядите новобранци всяка година в казармата постъпват редица високоразредни спортисти. Какви възможности им предлага армията за усъвършенстване и изява на майсторството им?*

– Освен регламентираното време за спортни занимания по усмотрение на командирите на изтъкнатите спортисти се отделя допълнително време за учебно-тренировъчна работа. Те са гръбнакът на отборите, участвуващи ежегодно в общоармейските шампионати, а периодически (през 4-5 г.) и в общоармейските спартакиади. Само през тази година ще се състоят общоармейски шампионати по ски, борба, военен трибой, волейбол, баскетбол, лека атлетика, плуване, футбол и стрелба. Откликвайки на партийната повеля за повишаване на спортното майсторство, наред с АШВСМ „Чавдар" от миналата година и в спортните роти към армейските физкултурни дружества в Пловдив, Варна и Сливен стотици изтъкнати спортисти-воини наред с общовойсковата подготовка водят най-интензивна, целенасочена, на съвременно равнище спортна подготовка под ръководството на изтъкнати треньори. От тези спортисти БНА комплектува своите отбори за спартакиадите на СКДА, най-добрите от тях представляват страната ни и на балкански, европейски и световни първенства и олимпийски игри.

ФИЗИЧЕСКАТА ПОДГОТОВКА И СПОРТЪТ В БНА СА ОСНОВА НА ВОИНСКАТА ПОДГОТОВКА. ПО ПРОГРАМА ЗА СРОКА НА РЕДОВНАТА СИ СЛУЖБА ЕДИН БОЕЦ СЕ ЗАНИМАВА 864 ЧАСА С ФИЗИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ.

ЕЖЕГОДНИТЕ АРМЕЙСКИ ШАМПИОНАТИ И ОБЩОАРМЕЙСКИТЕ СПАРТАКИАДИ, ОРГАНИЗИРАНИ ПЕРИОДИЧЕСКИ ПО 12–15 ВИДА СПОРТ, СА ИСТИНСКА МАНИФЕСТАЦИЯ НА СПОРТНОТО МАЙСТОРСТВО НА АРМЕЙСКАТА МЛАДЕЖ.

ТЕЖИ ЛИ ШАХМАТНАТА КОРОНА?

Шампион! За тази титла мечтае всеки спортист. Шампионът е горд със своето висше постижение,с това, че е успял да направи нещо, което е подчертало неговите изключителни качества, че е влязъл в спортната история. Шампионът на страната вижда в спечелената титла не само доказателство за своите способности, но непременно гледа на нея и като на етап, от който ще стартира още по-нагоре със стремеж към европейските и световните титли.

Има различни шампиони. Едни, които считат, че за тях трябва да се говори само в превъзходна степен, да ги познава едва ли не цялата страна, да им се прощава всичко. Или други по-скромни, които са доволни поне на малко по-голямо внимание от спортната общественост и ръководители. Шампионът може да е опиянен от успеха и да не чувствува никакви задължения към титлата или обратно – да преувеличава отговорността за своите следващи резултати и това да стане непосилно бреме. Той може да е кален в много спортни битки опитен състезател или талант, който е направил невероятен и за самия него скок към висшето майсторство. Но във всички случаи той се чувствува "ШАМПИОН", първия за цяла година, носителя на най-почетната титла. Тук няма значение видът спорт или дисциплина, но ние ще се спрем на шахмата и ще се опитаме да дадем отговор на един

Олег НЕЙКИРХ – един от първите български шампиони по шахмат, сега треньор на националния отбор.

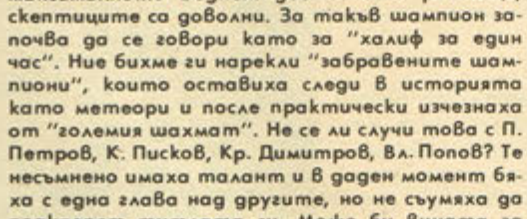
може би спорен и щекотлив въпрос: "Тежи ли у нас шампионската титла?"

Историята на шахматните шампионати на България не е голяма. За 40 години (от 1933 до 1972 г.) са организирани 35 официални първенства и само 19 шахматисти са се окичили със званието "Шампион". Първенства, наситени с драматична спортна борба или пълен триумф само на един, съпроводени с много радости, вълнения и разочарования. Шампиони, различни по характер, стил, по шахматен стаж и развитие, по своята по-нататъшна спортна съдба. Бил съм свидетел или участник на 23 от тези първенства, познавам лично 17 от шампионите и съм бил един от тях. Затова в следващите бележки ще има не само общи разсъждения, но и лични впечатления.

Шампионът се възприема лесно не само от цялата общественост, но и от спортните среди, ако преди това е имал успехи. Различните източници на информация са му създали достатъчна "реклама", щом той е постигнал вече запомнящи се резултати у нас или на международната арена, ако има международно звание. Кажете на когото и да е, че шампион е станал Бобоцов, Пъдевски, Тринтов или Радулов, и едва ли някой ще оспори нещо. Но ние направихме друга анкета между хора, които не играят активно шахмат, но в една или в друга степен се интересуват от него. Изказвахме пред тях нашето високо мнение за шампиони като Спиридонов, Пеев, Бохосян или нарочно грешахме с имената на Н. Киров, Л. Спасов или Ерменков, състезатели с вече изявени качества за шампиони. Резултатът беше поразителен – най-малко в 90 на сто от случаите нашето чистосърдечно мнение беше оспорено. По-неосведомените ни питаха за звището, което има, а останалите най-често противопоставяха малко или никак обоснован отговор: "Случайност". За съжаление това може да се чуе и от ръководители, и от състезатели.

Един от титаните в шахмата Ем. Ласкер е казал: "Резултатът от играната партия е факт, от който не можеш да избягаш, и всички хитроумни съображения, които не почиват на този факт, в основата си са порочни." И сме напълно съгласни с него в подкрепа на нашата теза, че случайни шампиони няма. Но така или иначе стигнахме до няколко извода: у нас званието "Гросмайстор" има по-голяма популярност от титлата "Шампион" и без него почти всички други шампиони (минали или бъдещи) са "спорни". Следователно титлата "шампион" няма онази необходима тежест, която й се полага. А кои са причините за това неестествено положение? Те са много.

Шампионът с нищо не е виновен, ако преди да стане първи, не е имал големи успехи. Но той е извършил истински подвиг, като е преодолял всичките си съперници, показал е нещо, което трябва да се цени и без което не може да се стане шампион: има талант и вече достатъчна сила. Достигнал е един връх в своето развитие. Но докато талантът почти винаги се признава, силата трябва още и да се доказва. Никой не може да счита, че шампионът следва винаги да бъде първи. Спортната конюнктура бързо се мени, при сегашното развитие на шахмата първенецът е само първи между поне още няколко равностойни състезатели. Но шампионът е длъжен преди всичко сам да уважава титлата, за да бъде тя уважавана и от другите. Той няма право да се наслаждава на отдих след успеха и да престане да работи върху спортното си майсторство или да избягва опасните противници и да си подбира по-слаби. Той не може да си позволи на следващия турнир да остане последен и никакви оправдания не могат да изчистят петното на съмнението. Шампионът трябва да играе на високо равнище в творческо и спортно отношение и това винаги ще му се признае. Той следва да бъде и обикновено е стожер на националния отбор. За щастие отрицателните примери като този с Бохосян

Александър ЦВЕТКОВ – рекордьор сред шахматните шампиони, шест пъти носител на титлата.

и неговия отказ да поеме поне част от усилията на съотборниците си за достойно представяне на България на олимпиадата миналата година в Скопие са рядкост.

В живота и на най-големите шампиони има периоди на подем, които се сменят с периоди на застой и упадък. Когато кривата на резултатите на шампиона започне незабавно рязко да пада и няколко години не се повдигне до максималното веднъж достигнато равнище, скептиците са доволни. За такъв шампион започва да се говори като за "халиф за един час". Ние бихме ги нарекли "забравените шампиони", които оставиха следи в историята като метеори и после практически изчезнаха от "големия шахмат". Не се ли случи това с П. Петров, К. Писков, Кр. Димитров, Вл. Попов? Те несъмнено имаха талант и в даден момент бяха с една глава над другите, но не съумяха да подкрепят титлата си. Може би вината за това в значителна степен е в самите тях, в чисто субективни причини да не успеят да придадат тежест на шампионското звание. Но може спокойно да се добавят още имена и няма ли тези примери да станат твърде много? Неизбежно стигаме до редица други причини, да ги наречем обективни, които активно допринасят процесът на "развенчаване" да започне, преди още да е изтекъл даже срокът на "шампионския мандат".

Шампионът се преценява в зависимост от състава на първенството. Достатъчно е в него да не вземат участие двама-трима от известните, утвърдени майстори и вече е налице подценяването, известните на всички отрицателни алтернативи: "Но ако беше играл този или онзи, резултатът сигурно щеше да бъде съвсем друг." А никой не взема предвид, че именно "този и онзи" са предпочели да бъдат само наблюдатели, защото не са били уверени в своите сили, защото са се страхували, ако щете, че с посредствен резултат ще накърнят своята репутация. Като се намалява по този начин тежестта на шампионското звание, се подценява автоматично и значението на шампионата, състезанието, което следва да бъде център на вниманието за цялата година.

Какви са правата на шампиона у нас? Официално няма почти нищо. Практиката е показала следното:

● Да участвува направо в следващото първенство. Но това право имат още и следващите двама и гросмайсторите.

● Да участвува в международен турнир. Но в международни турнири годишно участвуват повече от десет души. За шампиона е важно да играе в турнир на високо ниво, да покаже там своята класа. Покани идват много, но те са за международни титли и предимно за гросмайстори.

Противоречието е налице. По пътя на най-малкото съпротивление (колко по-лесно е вместо преписки, телеграми, разговори просто да се съгласим на званието, което ни се иска!) на шампиона му се предлага някой посредствен турнир, който не отговаря нито на амбициите му, нито на титлата му. Вместо уважение той среща пренебрежение и незаинтересованост за своята спортна кариера. Не се воюва активно шампионът да получи това, което е заслужил със своята най-висока изява. Нанася се страшен удар върху самочувствието и авторитета му.И ако е с по-лабилна психика, няма съмнение, че разочарованието ще надделее и ще снижи възможностите му.

Шампионът по принцип играе в олимпийския отбор, и то само ако е бил шампион същата година. Колкото и парадоксално да звучи, именно това право може да бъде оспорено. Шампионатите се провеждат в началото на годината, а олимпиадите в края. На олимпиадите България трябва да бъде представена от състезателите, които са в най-добра форма, които по преценка на треньора ще допринесат най-много за доброто представяне на страната. За световните и европейски първенства следва да отпаднат всякакви формални принципи и права. Но шампионът би следвало да има право на първото табло при всички останали приятелски международни срещи на националния отбор, даже ако тактически интереси диктуват друго. Така се придава необходимата тежест на титлата му, така той ще почувствува, че е уважаван.

Може тези бележки за мнозина да се струват твърде остри. Но са истини. За да тежи шампионската титла еднакво трябва да допринасят както самите шампиони, така и ръководството на шахматната федерация. В тази насока в последните няколко години има значителен напредък, но има още много да се желае.

Шампионът на една от първите шахматни страни в света, каквато е България, не е случайно явление. Като придаваме съответната тежест на шампионската титла, ние, състезатели и ръководители, с общи усилия ще създаваме авторитет на нашето шахматно движение.

Д-р Николай МИНЕВ
международен шахмайстор

Георги ТРИНГОВ – само една титла (и то преди десет години!) на четвъртия ни гросмайстор.

Инж. Иван РАДУЛОВ – неговият талант блесна на републиканските шампионати. Той стана четвъртият гросмайстор на България (след Бобоцов, Пъдевски и Тринтов).

Милко БОБОЦОВ – един от най-изтъкнатите бъ гарски шахматисти, пръв гросмайстор у нас, е б досега само веднъж шампион на страната.

Никола ПЪДЕВСКИ – гросмайстор, носител на ш матната корона четири пъти.

БЪЛГАРСКИТЕ ШАМПИОНИ ПО ШАХМАТ

1933, 1934, 1935, 1936 г. – Г. Гешев
1937 г. – М. Кантарджиев (пръв извън конкуренцията О. Нейкирх)
1938 г. – Ал. Цветков (пръв извън конкуренцията О. Нейкирх)
1940 г. – Ал. Цветков (наравно извън конкуренцията О. Нейкирх)
1942 г. – д-р Юри Тошев
1943 г. – О Нейкирх
1945 г. – Ал. Цветков (След мач с А. Малчев. Пръв извън конкуренцията Св. Глигорич)
1946 г. – П. Петров
1947 г. – д-р Юри Тошев и К. Писков
1948 г. – Ал. Цветков и О. Нейкирх
1949 г. – Кр. Димитров
1950 г. – Ал. Цветков
1951 г. – Ал. Цветков (след мач с М. Бобоцов и Н. Минев)
1952 г. – Здр. Милев
1953 г. – Н. Минев (след мач с О. Нейкирх)
1954, 1955 г. – Н. Пъдевски
1957 г. – О. Нейкирх
1958 г. – М. Бобоцов
1959 г. – Вл. Попов
1960 , 1961 г. – инж. Здр. Милев
1962 г. – Н. Пъдевски
1963 г. – Г. Тринтов
1964 г. – Н. Пъдевски (след мач с инж. Ам. Коларов)
1965 г. – д-р Н. Минев
1966 г. – д-р Н. Минев (след мач с М. Бобоцов)
1967 г. – П. Пеев (след мач с инж. Ив. Радулов)
1969 г. – Н. Спиридонов (след мач с инж. Ив. Радулов)
1970 г. – Л. Попов
1971 г. – инж. Ив. Радулов
1972 г. – С. Бохосян
1973 г. – от 1 февруари започва борбата за 37-та шампионска титла.

ПОБЕДИТЕЛИ И ПОБЕДЕНИ ПРОДЪЛЖАВАТ БОРБАТА

ПАК ТОЗИ СТРАХ ОТ ЧУЖДИЯ ТЕРЕН...

До завръщането на перничанки от Франция за реванша им с "Клермон" УК се знаеше само резултатът, който направи домакините общ победител от двете срещи. Затова помолихме треньора на нашите шампионки Георги Чомаков да разкаже някои подробности, да обясни причините за загубата. За да научим, че в Клермон Феран ги е посрещнала водят с 18:17. Но това, което "Клермон" не е могъл да направи, нашите състезателки са го направили сами. А както е известно, в такива случаи положението е неспасяемо... Още повече, че са подвели отбора си тези, на които най-много се разчита – националките Е. Тодорова (3 т. за цял мач, но затова пък 14 грешки!) и П. Методиева – 6 т.

До четвъртфиналните групи на европейските клубни баскетболни турнири достигнаха 14 женски и 14 мъжки отбора, които вече изиграха срещите си от първия кръг. Общо взето, те не донесоха изненадващи резултати и предварително считаните за фаворити отбори продължават непобедени. Нещо повече – женските състави на "Даугава", "Спарта" (Пр), "Спартак" (Ленгр) и "Червена звезда" и мъжкият на ЦСКА (М) победиха съперниците си и като домакини, и като гости. "Сименталь" и "Реал" направиха най-оспорваните двубой досега.

КУПА НА ШАМПИОНКИТЕ

Група "А": "Даугава" – ЛКС (Лодз) 92:48 и 87:56, ДЖЕАС (Сесто сан Джовани) – ТФС (Будапеща) 79:57 и 63:68; "Даугава" – ТФС на 25.I. и 31.I, ЛКС – ДЖЕАС на 24.I и 31.I, "Даугава" – ДЖЕАС на 2.II и 14.II и ТФС – ЛКС на 8.II и 15.II.

Група "Б": "Спарта" (Прага) – "Вождовац" (Белград) 70:60 и 93:27, Клермон" УК – "Перник" 59:73 и 61:34; "Спарта" – "Клермон" на 25.I и 1.II, Вождовац" – "Перник" на 25.I и 1.II, "Спарта" – "Перник" на 8.II и 15.II, "Клермон" – "Вождовац" на 8.II и 14.II.

БЕЗ ИЗНЕНАДИ В ПЪРВИЯ КРЪГ

КУПА НА НОСИТЕЛКИТЕ НА КУПИ

Група "А": "Червена звезда" – "Апоел" (Тел Авив) 95:76 и 100:63, "Левски-Спартак" – "Червена звезда" на 24.I и 31.I, "Апоел" – "Левски-Спартак" на 7.II и 14.II.

Група "Б": "Спартак" (Ленинград) – "Славия" (Прага) 72:53 и 81:37, МТК (Будапеща) – "Славия" на 24.I и 1.II, МТК – "Спартак" на 8.II и 14.II.

Формулата и датите за полуфинали - те и финалите на двата женски турнира са едни и същи: *полуфинали:* A_1– $Б_2$ на 1 и 8.III, A_2– $Б_1$ на 1 и 8.III, *финали:* между победителите от полуфиналите в два мача при разменено гостуване на 22 и 29 март.

КУПА НА ШАМПИОНИТЕ

Група "А": "Сименталь" (Милано) – "Реал" (Мадрид) 76:94 и 92:72, "Червена звезда" – "Макаби" (Тел Авив) 102:113 103:88; "Сименталь" – "Макаби" на 24.I 31.I, "Реал" – "Ц. звезда" на 24.I и 1.I "Сименталь" – "Ц. звезда" на 7.II и 14.I "Макаби" – "Реал" на 8.II и 15.II.

Група "Б": "Инис" (Варезе) – "Славия (Прага) 102:80 и 83:91, ЦСКА (Москва) "Динамо" (Букурещ) 94:80 и 83:64; "Сла вия" ЦСКА на 24.I и 1.II, "Инис" – "Дина мо" на 24.I и 31.I, "Славия" – "Динамо" н 8.II и 15.II, ЦСКА – "Инис" на 7.II и 14.I *Полуфинали:* A_1– $Б_2$ на 1 и 8.III, A_2– $Б_1$ на 1 8. III, *финал:* един мач на неутрален тере на 22 март в Лиеж.

КУПА НА НОСИТЕЛИТЕ НА КУПИ

Група "А": "Мобилкуатро" (Милано) "Спартак" (Брно) 109:83 и 74:79, "Спар так" (Ленинград) – "Мобилкуатро" н 24.I и 31.I, "Спартак" (Б) – "Спартак" (Л на 7.II и 14.II.

Група "Б": "Югопластика" (Сплит) "Ювентуд" (Бадалона) 90:71 и 72:76 "Стяуа" (Букурещ) – "Югопластика" н 24.I и 31.I, "Ювентуд" - "Стяуа" на 7.II 14.II. *Полуфинали:* A_1– $Б_2$ на 28.II и 7.III, A_2 $Б_1$ на 28.II и 7.III, *финал:* един мач на неу трален терен на 20 март.

ЕВДОКИЯ ТОДОРОВА (6), ГЕРОИНЯ НА ПЪРВИЯ МАЧ С ФРАНЦУЗОЙКИТЕ, СЕ ПРЕДСТАВИ СЪВСЕМ НЕУБЕДИТЕЛНО НА РЕВАНША В КЛЕРМОН ФЕРАН...

пълна осемхилядна зала, че единият от съдиите – испанецът Баге – не се е уморил през целия мач да "играе" като шести човек на домакините, но въпреки това да съжаляваме още повече за пропускането на един голям шанс за "Перник". Тъй като Клермонският университетски клуб и на своя терен не се е представил така, че да не остави никакви надежди за съперника си. Нещо повече – Шазалон и компания са започнали смутени от пасива в София, треньорът им също не е бил съвсем хладнокръвен, "вртейки" непрекъснато състава и защитните варианти. И така – до 12-та мин., когато перничанки все още

Каква амплитуда в представянето и в приноса им в сравнение със софийския мач (и с истинските им възможности), която става още по-фрапираща до стабилността на Шазалон и Гидоти например, които съответно с 20 и 16 отбелязани точки почти точно повтарят актива си от зала "Универсиада"! Но когато страхът от чуждия терен и непостоянството на "асовете" са характерни за "Перник" и в републиканското първенство, съвсем закономерно и още по-естествено е те да му изиграят лоша шега и в авторитетния шампионски турнир...

Петър ХАДЖИЙСКИ

НАШИТЕ БЪДЕЩИ СЪПЕРНИЦИ

И двата ни представители в европейските клубни женски баскетболни турнири – "Перник" и "Левски-Спартак" – ще играят следващите си срещи в своите четвъртфинални групи срещу белградските отбори "Вождовац" и "Червена звезда".

"ВОЖДОВАЦ" – С ЧЕТИРИ НАЦИОНАЛКИ

Югославският първенец стартира неудачно срещу "Спарта" (Прага) в турнира на шампионките и сега ще търси реванш срещу "Перник": на 25 т. м. в Белград (комисар е А. Скилоянис-Гър, а съдии – Г. Дутка-Рум и Х. Тунгай-Тур) и на 1 февруари в София (комисар – В. Клизейко-Пол, съдии – В. Касатиков – СССР и В. Кадар-Рум). "Вождовац" е познат на нашата публика от миналогодишните му мачове за купата на купите, в които той отстрани "Локомотив" (Сф). Както тогава, така и сега треньорът Митрович разполага с 4 националки: Каленич, Йованович, Чурулич и Танйевич, но отборът му се представя в по-бледа светлина и е на седмо място в шампионата на Югославия с 5 победи и 4 загуби. Срещу "Спарта" си каза думата предимството на чехкините във височината, а при лошата форма на Танйевич (болна и нетренирала последния месец) основният състав на "Вождовац" изглеждаше така: Каленич, Йованович, Бошкович, Трайковски, Маленович.

"ЧЕРВЕНА ЗВЕЗДА" ВМЕСТО "ВОЙВОДИНА"

Без да са носителки на купата на Югославия, белградските "червенобели" ще се изправят срещу "Левски-Спартак" в турнира за купата на купите, в който те смениха "Войводина" (Нови Сад). Мотивите за отказа на "Войводина" са формално финансови, но всъщност той се дължи на отсъствието на "звездата" Мария Вегер, която вече играе в Италия, и в резултат бившият ѝ отбор е последен в новото първенство.

И ДРУГАТА ПЕРНИШКА НАЦИОНАЛКА ПЕНКА МЕТОДИЕВА (В БЯЛО) НЕ УСПЯ ДА ПОВЕДЕ ОТБОРА СИ СРЕЩУ "КЛЕРМОН" УК. ОТ ИГРАТА Й СРЕЩУ БЪДЕЩИТЕ СЪПЕРНИЦИ ЩЕ ЗАВИСИ МНОГО СЪДБАТА НА "ПЕРНИК".

И така. "Левски-Спартак" – "Червена звезда": на 24 т. м. в София (комисар – Ст. Кордзик-Пол, съдии – С. Афанасиев-СССР и Ф. Хорняк-Унг) и на 31 т. м. в Белград (комисар – Х. Хазелбахер-АВ, съдии – В. Новотни-Чех и И. Уйгуч-Тур). Изборът на "Червена звезда" не е случаен и това показва развитието на държавното първенство, където отборът е на второ място със 7 победи и 2 загуби. При това в последните мачове не играла националката Сн. Зорич, вдигнала висока температура след ваксинация срещу холера. Без това да ѝ попречи да бъде начело в листата на стрелците, без да попречи и на отбора ѝ да победи "Апоел" (Тел Авив). Характерна за тима на Др. Пиянич е високата резултатност – 95 и 100 т. на "Апоел", 101 – на "Войводина", 90 – срещу "Партизан" (Нови Сад), като в последния мач на терена се появи и Зорич, игра 10 мин. и отбеляза 17 точки! А това показва, че срещу "Левски-Спартак" ще бъде под знамената и заедно с младия национален център Максимович, с втория център Милетич, с мотора на отбора Митрович и с Попович (или с Раденович, или с Чурич-Кесар) ще създава сериозни трудности на нашите баскетболистки, които могат да ги преодолеят, ако използуват финалното спадане в играта на белградчанки – резултат на недостатъци във физическата подготовка и някои пропуски в защитата им.

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНИЯ РЕДАКТОР

В събота националният отбор по футбол замина за Кипър, където ще бъде на десетдневна подготовка пред серията много отговорни срещи през годината. Съвсем изненадващо отборът трябваше да отлети без единия от вратарите, без Йордан Филипов, който в навечерието на заминаването бе напуснал самоволно лагера на националния отбор...

Постъпката на Филипов бе недопустима и решението на БФФ той да не отпътува с отбора – напълно правилна.

Защото – както бе доказано и на лагер-сбора във Велинград! – националите с чувство за пълна отговорност започнаха една изключително тежка подготовка; извършеното от Филипов бе в пълно противоречие със стремежите на останалите.

Защото само преди няколко месеца същият Филипов бе опростен, след като изтърпяваше наказание за нарушаване на спортния режим и след като направи обещаващи декларации.

Защото в края на краищата Филипов, както впрочем и останалите му колеги вратари, все още не е доказал докрай правото си да играе в националния състав.

"Случаят Филипов" вероятно ще има свое продължение. Но каквото и да е то, нашите национални състезатели по футбол трябва да бъдат убедени, че големите задачи през годината изискват пълна дисциплина, изключително спазване на тренировъчния и личния режим, себеотрицание.

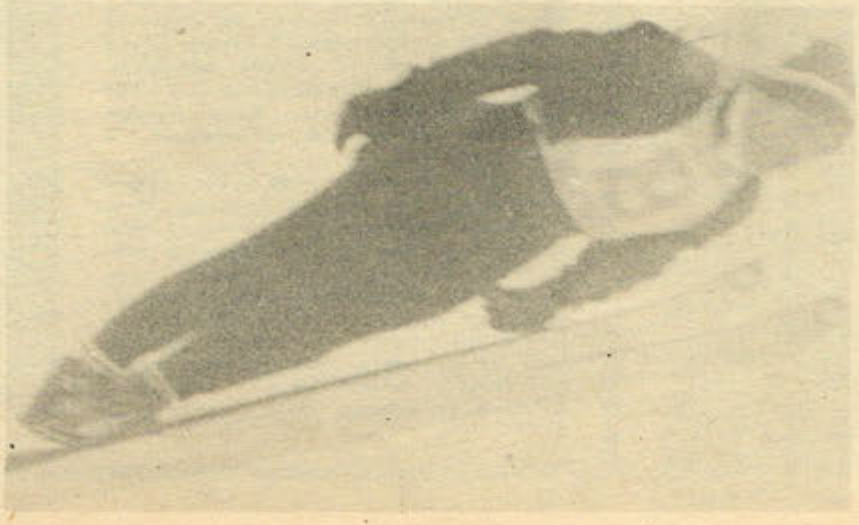
Без тях големите успехи са невъзможни!

СКОКОВЕ В МЪГЛАТА

Капризите на времето не пощадиха и първата републиканска проява на скиорите през тази година – ски-скоковете на две шанци. С недостига на сняг Българската федерация по ски се справи с чест. Пренесени бяха тонове сняг, за да се застеле шанцата, вложено бе много труд тя да бъде добре утъпкана. Но срещу мъглата обвила непрогледно Владайското дефиле, срещу ръмящия дъждец всички бяха безсилни. Тези трудни условия не смутиха двайсетте мъже и два пъти по толкова юноши от младша и старша възраст да се борят за шампионските титли и медали със завидна смелост и амбиция.

Естествено с най-голям интерес бе проследена борбата сред мъжете. Несполуките, постигнали някои от претендентите за челните места на шанцата в Боровец през първия ден, сред които и миналогодишният шампион ИВ. Сандов (Р. сп.), Г. Гюдуров (ЦСКА) и други, изостри още повече амбицията. А това спомогна несъмнено за постигане на добри резултати при сегашните възможности на нашите шанци. Почти всички участници надхвърлиха границата на 50-те метра, а мнозина се доближиха плътно до 60-те. Значително подобрение има и по отношение на стила по време на летежа. Все още обаче състезателите нямат достатъчно стабилност и оня финес в крайната фаза на скока – приземяването, което всъщност придава красотата и елегантността на скока и до голяма степен влияе върху крайната оценка.

ИЗИСКАНИЯТ СТИЛ И СТАБИЛНОСТ ПО ВРЕМЕ НА ЛЕТЕЖА ОТЛИЧАВАХА СКОКОВЕТЕ НА АРМЕЕЦА Г. ЛАЗЕВ И МУ ДОНЕСОХА ПОБЕДАТА.

Победител в шампионата стана Г. Лазев (ЦСКА) със скокове от 55 м и 57,5 м и крайна оценка от двата дни 392,5 т., следван от съотборника си Т. Щерев - 56 и 55 м и 388,4 т, и ИВ. Жарков (Р. сп.) – 54 и 56 м и 377,9 т.

Сред юношите расте несъмнено талантливо поколение скачачи, мнозинството от които са възпитаници на самоковското училище по ски. За съжаление влошилите се атмосферни условия наложиха състезанията за юноши младша възраст да бъдат прекратени и победителят ще бъде излъчен по-късно.

Шампион при юношите старша възраст е Ташо Атанасов (Р. сп) – 49 м и 46,5 м и оценка 355,5 т., пред Т. Кирилов (Славия) – 48,5 м и 49 м и 338 т., и Ал. Бонев (Р. сп.) – 49,5 м и 49,5 м и 334,9 т.

Стоян ГЕТОВ

С УВЕРЕНИТЕ СИ ПОЛЕТИ ОТ СКИ-ШАНЦАТА МЛАДИЯТ САМОКОВЕЦ Т. АТАНАСОВ БЕ НАЙ-ДОСТОЕН ЗА ЗЛАТНИЯ МЕДАЛ.

Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

ИЗОСТАВАТ ЛИ МЪЖЕТЕ?

Този въпрос несъмнено стои в центъра на обсъждането, което "СТАРТ" започна от миналия брой по проблемите на леката атлетика. Категоричният отговор с "да" или "не" няма да разкрие истинското състояние, което се нуждае от по-задълбочен анализ. Необходимо е преди всичко да се обърнем към цифровите данни, които най-точно показват в един измерим спорт като леката атлетика дали напредва и какви са темповете на развитието общо и по групи дисциплини.

Какво бе по-характерно за мъжката ни атлетика през 1972 г.?

● *Подобрени бяха 23 републикански рекорда (жените 50!), от които 17 в олимпийски дисциплини.*

● *За първи път бяха надминати считаните доскоро "гросмайсторски" граници: 60 м на хвърляне диск (В. Велев – 60,28), 70 м на хвърляне чук (Т. Манолов – 71,00), 19 м на тласкане гюлле (В. Стоев – 19,14), 29 мин. на 10 000 м (Г. Тихов – 28.57,4), 8 мин. на 3000 м гл. бягане (М. Желев – 7.57,0), 1.30 ч. на 20 км сп. х. (Ст. Цукев – 1.29.27,0). От величината на тези рекорди са и новите постижения на 1500 м (Ат. Атанасов – 3.40,6), на скок височина (П. Богданов – 217) и на 400 м с пр. (Я. Братанов – 51,2).*

● *В 11 мъжки дисциплини средният резултат на 10-те най-добри за годината е най-висок в историята на българската атлетика, а в още 4 дисциплини – по-висок, отколкото през 1971 г. За първи път средният резултат на 10-те най-добри на тласкане гюлле надхвърля границата на 17 м (17,21), на хвърляне копие – 70 м (70,16), на хвърляне чук – 60 м (61,37), на скок височина 205 см.*

● *Сборът на точките по многобойната международна таблица на всички "десетки" е рекорден – 163 382 т. – 1181 т. повече от 1971 г.*

Всички тези факти недвусмислено говорят за прогрес. Но веднага трябва да се подчертае, че този напредък, сравнен с темповете на развитието на световната и европейската лека атлетика, не доведе до качествен скок, какъвто имаше при жените. Той е толкова минимален в световен аспект, че на практика се стигна до относителен застой. Научният анализ на катедрата по лека атлетика при ВИФ "Г. Димитров" показва, че ако нашият напредък се запази в миналогодишния темп, едва ли през следващите десет години ще настигнем напредналите страни. Това се потвърждава и от факта, че нито едно от посочените рекордни постижения през миналата година не се нарежда в световната или дори в европейската ранглиста на 20-те най-добри!

Вярно е, че не могат да се изискват големи върхове във всички дисциплини. Това е непосилна задача дори за по-напредналите и по-големи страни. Но средното равнище у нас в повечето мъжки дисциплини е все още ниско и това ни затруднява да отстояваме водещо място дори на Балканите. А всеизвестно е, че мъжката атлетика в балканските страни изостава чувствително от световния и европейския елит. Това се доказа и на олимпийските игри в Мюнхен, в които нито един атлет от Балканите не можа да спечели медал, дори да се класира в шестицата!

Явно е, че не можем да се задоволим с досегашните темпове на развитие на мъжката ни атлетика. Нито ще бъде полезно да "сверяваме часовника си" само с балканските страни, ако целим да постигнем нещо позначимо, каквото успяха да реализират българските атлетки. Необходим е скок, а не само еволюционен напредък!

Възможен ли е той?

Ако искаме да бъдем обективни, трябва да признаем, че възможностите на нашите мъже в никакъв случай не са по-малки от тези на жените. Преди всичко трябва да се преодолеят слабостите в учебно-тренировъчния процес. Примерът на напредналите страни, а така също на нашите атлетки доказва, че първото условие за качествен напредък е изграждането на пълно доверие между треньори и състезатели в процеса на подготовката, на базата на здрав, съзнателен режим, дисциплина, самоконтрол и вяра в поставената цел. Най-малкото отклонение от поетия път на съвременната методика на подготовка води до изоставане. "Кръшкането" в подготовката, което е масова болест у нас, либералното отношение към тренировъчния процес от не малко състезатели и за съжаление от немалко специалисти трябва да се обяви за враг № 1 в похода към овладяването на високи върхове!

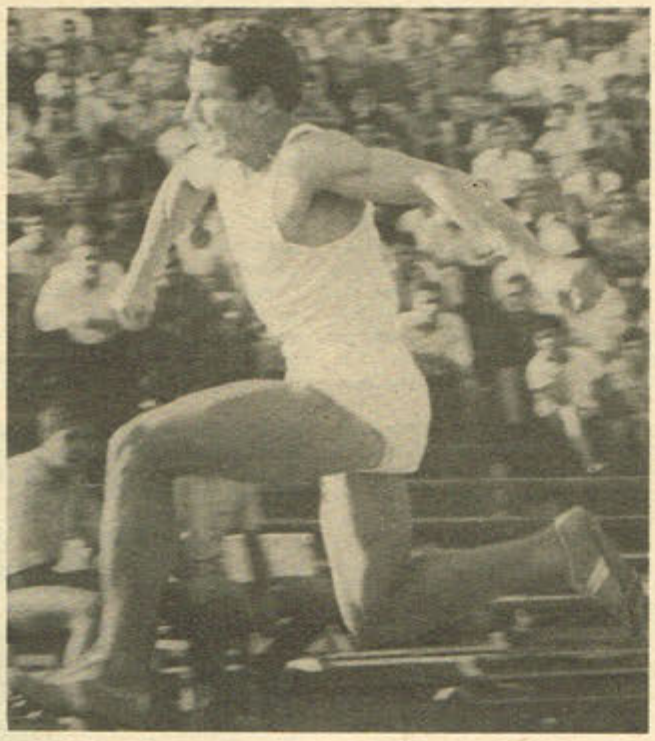
Съществуват, разбира се, и други причини, които спъват бързия ход напред. Крайно време е отбиването на военната служба на най-талантливите състезатели да не бъде пречка за тяхното развитие. За 28 години народна власт се разрешиха толкова много проблеми във всички сфери на нашия живот, че едва ли този е неразрешимият! За да не бъдем голословни, ще посочим само един пример. Нашият най-добър млад състезател на скок височина – Иван Колев – рекордьор за юноши с 212 см, е възпрепятстван вече четири месеца да води нормална подготовка. А той не е единственият!

Още повече тревожи крайно неравномерното развитие на отделните групи дисциплини. В бягания, ако изключим донякъде М. Желев, Г. Тихов и Ат. Атанасов, нямаме състезатели от международна класа. Същото се отнася и за скоковете с малко изключение на дисциплината скок височина. На овчарски скок, въпреки напредъка на младите таланти Минко Цонев, петметровата граница още не превзета, а в тройния скок най-високото ше постижение от миналата година отст ва с цял метър (!) на престарелия рекорд н Стойковски от 1966 г.! По-обнадеждващи постиженията в хвърлянията и спортно ходене.

Време е също всички специалисти, кои намериха "топли" места като методис преподаватели във висши и средни учеб заведения, да разберат, че са длъжници на р ната атлетика! Време е дружествата променят критерия за оценка на своите т ньори и състезатели. За да се пресече вред то "среднячество" в атлетическата ни д ствителност, трябва да се стимулират ок зите, дружествата и треньорите не само време на олимпийските игри, а за всички го ми международни атлетически изяви пов отколкото за републиканските. Материал та база, уредите и съоръженията екипировките са станали банални въпроси, колкото и банални, толкова и необходими повишаване на спортното майсторство Време е вече да престанат да бъдат пробл поне за центровете и спортните школи.

Най-сериозната предпоставка за постиг на качествен скок в мъжката ни атлетик наличието на талантлива млада смяна, кое ако се включи в подготовката при съврем ните изисквания, ще доведе до ускоряване темповете. От 226 атлети, намерили мяс в ранглистите на 10-те най-добри през 1 г., 152 души са на възраст от 16–24 години. от тях са юноши и през настоящата 197 Имената на юношите Ив. Колев, Ев. Семе жиев, Вес. Цонев, Ал. Велков, В. Прохазка, Марков, Ст. Делийски, П. Петров, Еф. Еф мов, Мих. Иванов, както и на довчерашни юноши Т. Манолов, В. Стоев, Я. Братанов, Омъйски, М. Михалев, Б. Белчев, Ив. Мин Л. Запрянов, Н. Попов и други, които за своя възраст имат постижения от международ Величина, са достатъчна гаранция за бъде то на мъжката ни атлетика. Необходим работа, съзнателна, целенасочена, за да поздравим в недалечно бъдеще, още в Мон ал, със значими, радващи успехи.

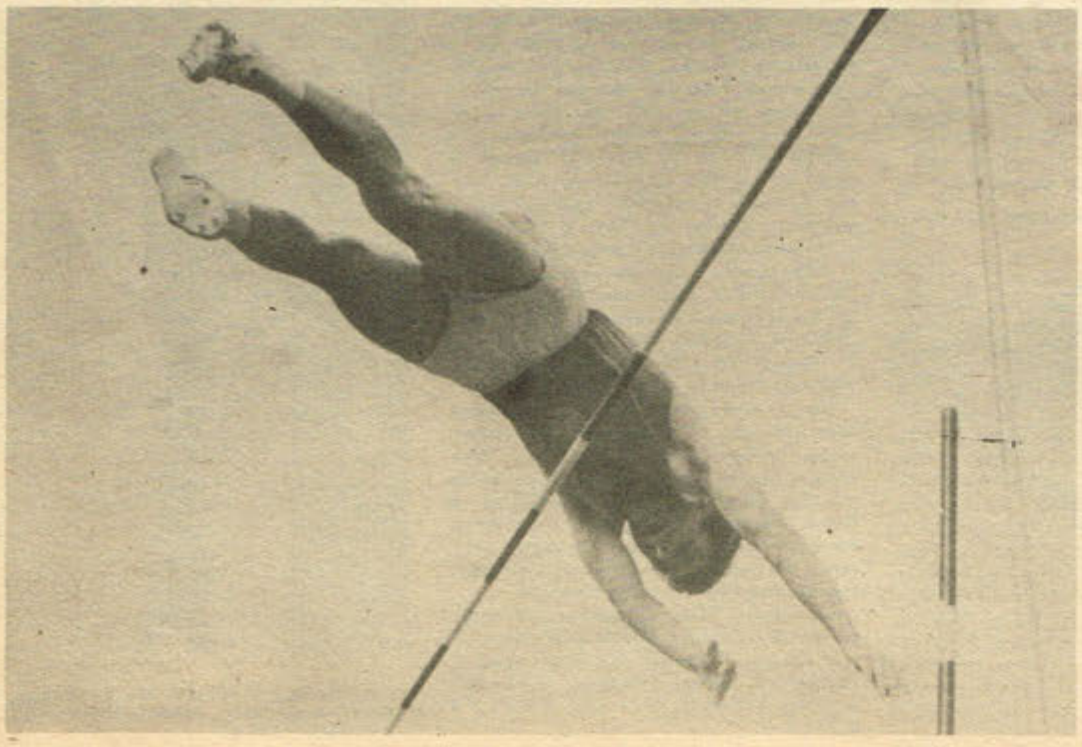
Григор ХРИСТ

ОЩЕ ПРЕЗ 1966 Г. НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В БУДАПЕЩА Г. СТОЙКОВСКИ СТАНА ШАМПИОН С РЕКОРДНОТО ПОСТИЖЕНИЕ ОТ 16,67 М. ПЪРВИЯТ В РАНГЛИСТАТА НА ТРОЕН СКОК ЗА 1972 Г. Н. МИКОВСКИ Е ТОЧНО С ЦЯЛ МЕТЪР ПО-СЛАБ РЕЗУЛТАТ, А СВЕТОВНИЯТ РЕКОРД СЕ ПОКАЧИ НА 17,44 МI ДАЛИ МЛАДИЯТ АЛ. ВЕЛКОВ ЩЕ ЗАЛИЧИ ГОЛЯМОТО ИЗОСТАВАНЕ?

ПРЕДИ ДЕСЕТИНА ГОДИНИ ХР.ХРИСТОВ С МЕТАЛИЧЕСКИ ПРЪТ АТАКУВАШЕ ЕВРОПЕЙСКИЯ РЕКОРД НА СТАДИОН "В. ЛЕВСКИ", ЗА ПОКОРЯВАНЕТО НА КОЙТО НЕ МУ ДОСТИГНА ХА САМО ЧЕТИРИ САНТИМЕТРА (465 СМ). ЗА СЪЖАЛЕНИЕ И С ФИБРОГЛАСА ПОСТИЖЕНИЯТА У НАС МАЛКО НАРАСНАХА, А СВЕТОВНИЯТ РЕКОРД СЕ ПОКАЧИ С БЛИЗО ЦЯЛ МЕТЪР!

ЕДИН ЦЕНТЪР ЛИНЕЕ

Беше време, когато за варненската лека атлетика се пишеше със суперлативи, появяваха се заглавия от рода "Варненско лято" на атлетическата писта!" Години наред обаче този трети атлетически център у нас, след столицата и Пловдив, линее, като приносът му към националната атлетика все повече намалява. Няколкото силни единици, като Г. Тихов, Сл. Димитров, Л. Панайотова, не могат да прикрият общото ниско ниво на основния олимпийски спорт в града и окръга. Констатациите на окръжния съвет на БСФС от 1969 г., че темпът на развитието на леката атлетика в град Варна е бавен, че е малък броят на системно занимаващите се и тези с високи постижения, че съществуват сериозни слабости в организацията и ръководството на учебно-тренировъчния процес, са валидни и за сегашното състояние на леката атлетика!

Показателен е фактът, че през 1972 г. не е изпълнен планът нито за високите, нито за ниските разреди. При наличието на 15 щатни и 25 хонорувани треньори и на други специалисти в училищата и висшите учебни заведения няма подготвен през годината нито един нов майстор на спорта (при план двама), а само един кандидат-майстор (трябваше да бъдат осем!), покрити са 24 първи разреда – десет помалко от предвидените. Обезпокоително е, че и юношеските разреди са изпълнени на половина! Дружество "Черно море", което се счита за център на мъжката атлетика, за три години е подготвило 1 майстор на спорта, трима кандидат-майстори и 23 първоразредници, а в това дружество освен голям брой ученици членуват всички военнослужещи и студенти!

Възможностите на града са несравнимо по-големи, като се има предвид, че в основните училища и гимназиите се учат 40 000 деца и юноши, а във висшите учебни заведения още 10 000. Нима при този голям брой млади хора няма таланти, които да прославят със спортните си успехи града-бисер на нашето Черноморие? Атлетически таланти във Варна има немалко. Мнозина са се проявявали на пистата, но твърде малко от тях са се посветили на големия спорт. Може би причината е в бавния растеж на постиженията следствие принизените изисквания в работата на специалистите! Колко надежди се възлагаха на Александър Янев, който още като юноша беше включен в мъжкия национален отбор и се прояви на Балкански игри. А постиженията му, вместо да се покачват, спадат и той отпадна от титулярния мъжки състав, и то при ниско равнище на коронната му дисциплина (400 м) у нас! Дано не се случи същото с най-талантливата ни девойка Лиляна Панайотова, която през миналата година противно на очакванията не показа развитие.

Явно проблемите на леката атлетика във Варна са големи и остри. Верните констатации на спортните ръководители в окръга и града трябва да бъдат съпроводени с практически действия, за да може нашият трети център в недалечно бъдеще да даде своя законен принос в издигане равнището на националната атлетика!

ОТ ЛИЛЯНА ПАНАЙОТОВА НАЦИОНАЛНАТА АТЛЕТИКА ОЧАКВА УСПЕХИ,ДОСТОЙНИ ЗА ЧЕРНОМОРСКАТА КРАСАВИЦА – ВАРНА!

В почивката между двата полусезона на футболното първенство с особен интерес се вглеждаме в резултатите от есента, търсим положителните и отрицателни тенденции, проявили се в първата половина на шампионата. Въпросите за нарушенията на терена, за тяхното санкциониране от съдиите и органите на футболната федерация заемат твърде важно място в този анализ. Тревожен е фактът, че от 149 нарушения в "А" РФГ 65 са за груба игра. И това е резултат все още главно на слабото техническо умение у мнозина от българските футболисти. Най-често такива състезатели се стремят да попречат на противниковите играчи, като нарушават правилата на игра. А това са главните причини и за най-много контузии на наши челни футболисти. Идва нов сезон, в който наред със срещите от първенството предстоят отговорни мачове на националния отбор. Те са решителни за българския футбол. В обстановката на изострена борба за челните места в класирането на шампионата не бива в никакъв случай да се стигне до контузии и да поставим националния си състав пред кадрови проблеми в последните дни преди мачовете, за които той се готви толкова дълго време.

Нека има кавалерски спорт във футболното първенство на страната и той да се води при стремеж за майсторска изява, при безкомпромисна борба в двубоите, но само с позволени средства на футболната игра. Атмосфера на такова съревнование трябва да се създава от всички – футболисти, съдии, ръководители и публика.

Търси се най-верният критерий

Съдиите имаха само свирка и пак бяха "страшни" – техният критерий бе единствено верният, окончателният. Решиха, че този инструмент за спазване на правилата, техния дух и духа на спортсменството е недостатъчен, и им дадоха картони, червен и жълт, които направиха доскоро "поверителния" диалог "съдия-футболист" достояние на трибуните.

И когато сега съдят... съдиите имат предвид и как си служат със свирката, и как вдигат картоните. Поне засега първото изглежда по-лесно – въпросът се дискутира години, има сравнително точен, обективен критерий. "Стажът" на картоните е все още кратък, за да сме сигурни, че те са намерили точното си място.

Есенният полусезон в "А" РФГ даде повод за ред размисли по повод "законите", които обуславят вдигането на картоните...

● *Все още е трудно да се каже, че съдиите им придават еднакво значение – едни си служат с тях много често, други – твърде рядко. Трудно ни е да възприемем критерия и на едните, и на другите – истината вероятно е някъде по средата...*

(Едва ли можем да възприемем като нормален факта, че съдия като М. Чуков е вдигнал картоните общо 12 пъти, а други – като Г. Русев например – само два пъти...)

● *Отделните съдии сами за себе си като че нямат все още еднакви виждания във всеки отделен мач – веднъж са строги, друг път – твърде либерални.*

● *Не е стабилен критерият и спрямо отделните видове нарушения, които могат да бъдат разпределени в няколко по-големи групи: груба и опасна игра, оспорване решенията на съдиите, некоректно поведение.*

Ето за какво са вдигали картоните онези съдии, които са ги използували по пет и повече пъти. В колоните нарушенията са в горния ред, като в последната са отстраняванията от игра:

М. Чуков	*4 3 4 1*
П. Николов	*4 2 2 1*
Б. Пеев	*4 1 2 –*
Л. Радунчев	*3 1 2 –*
Д. Начев	*– 4 2 –*
Б. Деведжиев	*5 1 – –*
Н. Дудин	*5 – – –*
Хр. Атанасов	*4 1 – –*
Ат. Матеев	*1 1 2 1*

Всеки мач безспорно има свои проблеми, но така или иначе тази таблица показва, че някои от арбитрите държат преди всичко играта да бъде освободена от грубостите, а други – на свой собствен авторитет...)

● *Съдиите – общо взето – са обявили война на грубостите по терените. Достатъчно е да споменем, че почти половината от жълтите картони са вдигнати именно заради тях, че трима от седемте отстранени са напуснали терена по същата причина.*

(Тук обаче веднага следва да се изтъкне, че все още има много да се желае за най-стриктното разграничаване между твърдата и опасната игра. Точно това изглежда в момента ахилесова пета на нашите съдии. А това е изключително важен въпрос, тъй като много често предопределя представянето на наши отбори на международния терен. В това отношение някои от санкционираните за груба игра могат да се считат онеправдани, макар че далеч повече са онези, които са избягнали санкции за грубости...)

...Биха могли безспорно да бъдат направени и различни други изводи. Въпросът за предупрежденията и отстраняванията (като форма за наказание и – още повече! – като средство за възпитание) ще бъдат на челно място в дневния ред и в близко бъдеще.

Защото все още се търси най-верният критерий, който да бъде еднакъв и за всички съдии, и за всички срещи!

КОГАТО НИЩО ДРУГО НЕ ПОМАГА – ЖЪЛТ, А КОГАТО СЕ НАЛАГА – И ЧЕРВЕН КАРТОН...

•ГЕРОИТЕ•ОТ СТАЯ №3

Стаята е най-обикновена. Едно от помещенията на стадион "Васил Левски" в сектора, отделен за Българската федерация по футбол. Ежедневно в нея се върши делова работа, свързана с многостранната дейност на федерацията. Но всеки вторник, по време на активния футболен сезон, от 17 часа в тази стая заседава дисциплинарната комисия и тогава тя се превръща в малка "съдебна зала". В нея се разглеждат протоколите от всяка среща на съответния кръг в "А" и "Б" РФГ и няма по-голяма радост за членовете на комисията, когато липсват забележки за предупредени и отстранени футболисти. Но все още такива случаи на радост са рядкост. По-често заседанията са продължителни, с доста обърканн случаи за разглеждане, които обикновено завършват с "присъда".

Героите на стая №3 са различни. Всеки от тях се стреми колкото може по-рядко да бъде обект на "Внимание" и все пак срещите са неизбежни. През есенния полусезон в мачовете за шампионата и купата на Съветската армия бяха наложени различни наказания на футболисти от всички отбори. Вече се оформят и по-постоянни "герои", които през пролетта трябва да помислят много по-сериозно за своето поведение на терена. Ако направим един преглед на отборите по азбучен ред, колоната повежда "Академик" – отбор, в който има наложени 10 наказания и от тях по две на Младен Василев (строго мъмрене и последно предупреждение), Милен Горанов (мъмрене и последно предупреждение), а Лозан Лозанов – за провинения от един и същ характер е получил вече три наказания – строго мъмрене, последно предупреждение и лишаване от състезателни права за една среща. В "Берое" от 7 наказания "двойка"грешка е направил само Жеко Жеев и всяко следващо провинение за него ще означава лишаване от състезателни права най-малко за една среща. Списъкът на "Ботев" (Враца) е по-дълъг – 11 наказания, а трима от футболистите на отбора са били предупредени с жълт картон вече по два пъти: Евген и Георги Каменови и Петър Петров.

Срещу "Волов" има само шест "наказателни дела", но от тях Петър Сладкаров е получил едно от най-тежките наказания в групата на майсторите – лишаване от състезателни права за три срещи поради груба игра.

Играчите на "Етър" пък проявяват неочаквано "южняшки" темперамент и за апострофиране на съдиите и груба игра имат наложени 12 наказания. Димитър Цеков е отстраняван за една среща, а останалите са на различни футболисти от отбора със степен до последно предупреждение. Дълъг списък има и ЖСК "Спартак" – отбор, в който четирима футболисти – Иван Колев, Стоян Недев, Божидар Ставрев и Антон Фажев, вече са наказвани по два пъти, и то предимно за груба игра. В "Левски-Спартак" направиха принудителни почивки през миналия полусезон Добромир Жечев – една среща, Йосиф Хараламлиев – една среща и Васил Митков – три. От столичните отбори "рекордът" принадлежи на "Локомотив" с 13 наказания. Главната "заслуга" за този пасив е на Божидар Хаджиев, Атанас Михайлов и Тодор Колев, които са били най-често нарушители на правилата. Трима футболисти на "Черно море" също видяха червения цвят на съдийските картони и трябваше да наблюдават по една среща от трибуните. Но най-тежки наказания в "А" РФГ е получил отборът на "Черноморец". Вече два пъти е отстранен от игра Ваньо Костов и "виси на косъм", защото състезател, който бъде наказан три пъти с лишаване от състезателни права в едно и също първенство, губи правата си до края на първенството. С лишаване от състезателни права (за по две срещи) са наказвани от същия отбор и Янко Кирилов, Пею Николов и Никола Андреев. В края на сезона обстановката в отбора стана по-ведра и провиненията изчезнаха. Дано добрият тон се запази и през пролетта!

С по-примерно поведение бяха отборите на "Локомотив"(Пловдив), "Дунав", "Тракия" и ЦСКА "Септ. знаме". И при тях има наказани футболисти, но степента на провиненията е по-малка.

КОНТУЗИИТЕ СА ГОЛЯМ ВРАГ НА СЪСТЕЗАТЕЛИТЕ. А КОГАТО ТЯХНА ЖЕРТВА СА НАЦИОНАЛНИ ИГРАЧИ КАТО ПЕНЕВ, ЗАГУБАТА Е ОЩЕ ПО-ГОЛЯМА.

ЕДНА НАВРЕМЕННА ЗАБЕЛЕЖКА, КАКВАТО НА НИМКАТА ПРАВИ Г. РУСЕВ, МОЖЕ ДА СПЕСТИ МНОГО НЕПРИЯТНОСТИ И НА ИГРАЧИТЕ, И НА ... СЪДИЯТА.

ФУТБОЛНИЯТ НАКАЗАТЕЛЕН КОДЕКС

"Справедливият съд", обикновено така футболистите и феновете наричат дисциплинарната комисия на БФФ, защото тя работи по строго определени правила и норми за наказания. И когато вината на отделен състезател или отбор бъде доказана, степента на наказанието се определя по кодекса. Само в изключителни случаи Бюрото на Футболната федерация се занимава с обжалвания, които най-често завършват без промяна на "присъдата", издадена от комисията. Според характера на провиненията наказанията на футболистите от "А" и двете "Б" групи се определят по следния кодекс:

1. За нанасяне обида от състезатели на длъжностно лице (съдия, секретар) – закани, ругатни, жестове ... ако е санкционирано от съдията с предупреждение (жълт картон) – 1 до 4 срещи, ако е санкционирано от съдията с червен картон (отстраняване) – 2 до 6 срещи.

2. За нанасяне обида от състезател на противников играч или взаимно разменени обиди – при жълт картон от последно предупреждение до 3 срещи, а при червен – 1 до 4 срещи.

3. За нанасяне обида от състезател към публиката – при жълт картон от последно предупреждение до 3 срещи, а ако състезателят за такава проява е отстранен от игра – 2 до 6 срещи.

4. За системно бавене на играта, разкарване на топката извън игрището, бавно вкарване на топката в игра и други подобни – при предупреждение с жълт картон мъмрене до последно предупреждение, а при отстраняване – последно предупреждение до 1 среща.

5. За апострофиране на съдията (несъгласие със съдийските решения) – при жълт картон от строго мъмрене до последно предупреждение, а при червен картон – 1 до 3 срещи.

6. За симулиране – от строго мъмрене до 1 среща.

7. За непрекъснато нарушаване на правилата на игра (многократно играе опасно и др.), когато състезателят е предупреден с жълт картон от мъмрене до 1 среща.

8. За груба игра – при жълт картон от последно предупреждение до 3 срещи, при червен картон – от 2 до 5 срещи.

9. За саморазправа на терена (побой, сбиване) по време на игра или във от терена: с други състезатели – от 3 срещи до лишаване от състезателни права завинаги; с длъжностни лица – от 6 месеца до лишаване от състезателни права завинаги.

10. За некоректно поведение на терена или извън него (извън споменатите дотук прояви) от мъмрене до 1 среща.

11. За системно нарушаване на спортния режим и лошо поведение в обществото – лишаване от състезателни права за срок по преценка от БФФ до изключване от БСФС.

По същия начин се определят наказанията, когато провиненията на стадиона или извън него са на публиката домакин:

1. За нарушаване установения ред на стадиона (навлизане на терена, блокада на съдийската стая и заплахи към съдиите, хвърляне бутилки и други твърди предмети) – от последно предупреждение до лишаване от домакинство до 3 срещи.

2. За опит за побой или малтретиране на състезател (и) от противниковия отбор или длъжностни лица – 3 до 5 срещи.

3. Нанесен побой на състезатели или длъжностни лица от публиката – лишаване от домакинство от 5 срещи до извеждане от групата.

Когато всичко на терена по време на мача и след него е нормално, отборите получават по 20 точки за класирането по спортсменство. Но когато има нарушения и предупредени или отстранени състезатели, от тези 20 точки се отнемат според степента на наказанията, наложени от дисциплинарната комисия:

1. Мъмрене –	1 т
2. Строго мъмрене	2 т
3. Последно предупреждение	3 т
4. Отстраняване за 1 среща	4 т
5. Отстраняване за 2 срещи	5 т
6. Отстраняване за 3 срещи	6 т
7. Отстраняване за 4 и повече	8-12т

8. На отбор, санкциониран за групов протест, симулативна игра и несъгласие със съдийските решения, се отнемат 10 до 20 точки.

Кодексът се прилага последователно и строго за всички отбори. Наказанията влизат в сила веднага след налагането им от дисциплинарната комисия. Разбира се, при разглеждането на всеки по-сериозен случай се вземат предвид не само докладите на длъжностните лица (съдии и секретари), но и обясненията на провинените състезатели и отбори.

КОГАТО ПЛАНИНАТА Е СТАДИО

Стадион! При тая дума обикновено си представяме тътнещи трибуни, опасали зеления правоъгълник, по който футболната топка чертае причудливи линии и хвърля своите поклонници между полюсите на възторга и отчаянието. Или закичваме с предстартовата треска на големите лекоатлетически състезания, когато пред стотици частици от секундата да разпределят медалите, да възнаградят трудолюбието на едни, да накажат нехайството на други...

Сега е зима. Стадионите пустеят. Ала планината е само привидно. Животът иска свежа, на острова спортистите да стоят със скръстени ръце. И ги е отвел горе, в планината, която през тия януарски дни по свой ред се е превърнала в огромен, оживен стадион. Та нали в същност стадионът не е само място за състезания, а и трудова площадка, където дан след дан се кове високото спортно майсторство? Липсата на сняг отложи първите големи спортове на сезона. И планината-стадион остана притегателно само за онези, които бяха дошли тук не да се състезават, а да трупат здраве и сили за предстоящите големи изпитания на новата спортна година. **На тях, на всеотдайния им труд посвещаваме тия страници и им желаем нови, още по-големи успехи на спортното поле!**

СПОМЕНИ, КОИТО ПОМАГАТ

За всяко планината е извор на вълнения, а за физиолози отначало преди всичко недостиг на кислород, богата на ултравиолетови лъчи радиация, отрицателна йонизация и големи температурни колебания. Всичко това, приемо в необходимата доза, създава плодотворен фонов стимул, който за съдържание все още недостатъчно се оценява и от медицината, и от спортистите.

Кислородният недостиг (така наречената хипоксия) във високата планина стимулира основните физиологични процеси, които трябва да осигурят повече кислород за организма. Повишава се и устойчивостта към хипоксия и към редица вредни за здравето агенти. Доказано е, че за редица твърде разпространени заболявания планинският климат е по-силен лечител, отколкото кунтията и шишетата с лекарства, изсмукани през нощ от болния. Непредизвикателното пребиваване във високите условия е и мощен профилактичен фактор срещу преждевременното остаряване на човека. Но в случая за нас по-важно е, че високопланинският стимул "чак пръст" не само в бодростта на столетниците, но и в спортните успехи на спортистите. Повечето чудодейни хребри, а и представителите на други спортове, класирали се на челни места в последните олимпийски игри, сезонна в Мексико попаднаха от спортни на Алпите и Швейцария с надморска височина над 2000 метра, както и от други високопланински спортни бази и места. Няма ли по-важна високата вятата на спортни стряха, планинските бивачи щяло да бъдат толкова силни? Не случайно японските, преди да се явяват в големия "бой", редица техни спортисти минават през двумесечните високопланински спортни бази.

Според научните изследвания у нас и в чужбина — по съветския учен проф. Янтулов, по италианския проф. Бидза и други световни авторитети — в основата на физическата издръжливост на спортиста лежи високата устойчивост на организма към кислородно недостатъчно състояние. Такива устойчивости се трупат главно нагоре в условията на високата планина.

Ако особен подем се прокрадва в планината през зимния период, когато се намалява основната издръжливост, такъв трябва да се търси предимно по-нагоре, по възможност със сняг по хълмове, но и непродължителните походи и разходки остават "спомен" за силно в сетивата, а и в физическата памет, в мускулатурата и сърцето на спортиста. Тия "спомени" идват на помощ по-късно, когато спортистът със сетни усилия иска да надмине свой съперник преди финала, когато кислородът вече се е свършил, а сърцето бие до пръсване...

Д-р Кръстьо КРЪСТЕВ
старши научен сътрудник

ДОЧЕРИТЕ ОТ ВИВАЛДИЙСКОТО СКИ-УЧИЛИЩЕ СА УСМИВКИТЕ – ПЛЪН ПРЕД ФОТОАПАРАТА СЕ ЗАСУЛВА С УСМИВКИ – НО . . . В СЪЩНОСТ НЯМ СЕ ПЛАЧЕ, ЧЕ НЕМА ДОСТАТЪЧНО СНЯГ.

НАЦИОНАЛНИЯТ ОТБОР ПО ФУТБОЛ КРЪЖИ ПО ПИСТАТА НА СТАДИОНА ВЪВ ВЕЛИНГРАД. МЪЛЧИВО Е, НО НЯМА ВРЕМЕ ЗА ОТПУСКАНЕ – ПРЕДСТОИ ГОДИНА НА УЕЖКИ МЕЧОВИЗИИ

ЗА ФУТБОЛИСТИТЕ НА "ЛОКОМОТИВ" (ПД) ТЕРАСАТА НА ХОТЕЛ " СЕ Е ПРЕВЪРНАЛА В УДОБНА СПОРТНА ПЛОЩАДКА.

НЕ САМО СКИОР ПЛАЧАТ ЗА СН

Искахме рейдът ни Велинград – Пампорово да бъд но-скиорски. Безснежието го превърна в чисто футбо

Настанени в новия кокетен туристически дом, ко боровата гора над Велинград, футболистите от на отбор се трудиха мъжки в продължение на 10 дена, отпътуват за Кипър. След кратката ни среща и ра с тях фотообективът проследи поредната им сутр нировка и... поехме към Пампорово. Тук нямаше сняг състезания, но и за нормални тренировки на скиори щите от чепеларското ски-училище използуваха за късите и все още непрошарени с трева северни ск стръмните падини, а после се прибраха у дома разо Но за повече сняг плачеха не само скиорите...

– Плановете ни се объркаха, защото бяхме п доста упражнения и занимания на сняг, а и момчетат да бягат със ски на краката – посрещна ни старш рът на футболистите от пловдивския "Локомотив" нолов, – въпреки това обаче тренираме пълноценно телите горят от желание да докажат в пролетн ве, че не случайно са есенни първенци...

И това не бяха празни думи. С поведението си пре с упоритостта си в тежките тренировки локомо ват да се разбере, че умеят да носят неизбежното лидера.

ИНСТРУКТОРЪТ ПО СКИ ГЕОРГИ ДОШКОВ НА ЗАНИМАНИЯ С ТУРИСТКИ ОТ ХОЛАНДИЯ – СЕСТРИТЕ КАРМЕН И ПОПКЕ ВАН ВЕН. СЕ ВЕН ВЕЧЕ ВТОРА ГОДИНА ЛЕГУВА И. . . ЗИМУВА В НАШАТА СТ ПЕЧЕЛИ ВСЕ ПОВЕЧЕ И ПОВЕЧЕ ПРИЯТЕЛИ С МОДЕРНИТЕ СИ КУРОРТИ.

НАД МОРЕ ОТ ОБЛАЦИ

бай Пешо се запознахме случайно, на пътя край ата на строителните работници, които из- дат каскада "Белмекен".
Тук съм от 1964 година, но такова чудо не съм дал! – каза той и показалецът му описа широка наоколо.

тичаше първата половина на януари – сурово е в тоя дял на високата планина. Време на бор- с снеговете и виелиците. Ала от всичко това нямаше и помен. Долу, в огромната фуния между ювете на Рила, Пирин и Родопа, се бе ширнало море от облаци. А горе, на височина 2000метра, ше ослепително слънце и во снагата на заобле- издухан от ветровете връх Ястребикавозеле- цвят на януарската трева водеше борба за ащие с белотата на снега. Като напролет...

мната ваканция на учениците бе довела тук на ковременна лагер-школа някои от обновените одмладени национални отбори. Уцяните белме- ди дни полагат основите на пътя, който трябва води все напред и нагоре през идните изпита- ъм главния ориентир – Монреал. Така е най-вече увците и гимнастиците, но и за другите. Лесно мислите, на щангистите от младежкия нацио- отбор, които са длъжни да станат достойни тници на сегашната ни славна гвардия? Едва о грохотът на тоновете стомана и огнените ди, които ви посрещат, когато отворите вра- на залата за вдигане на тежести, ви карат рвате в тия момчета, в бъдещето на родната ка атлетика.

же да се спори, но едновременно най-голяма и близка сякаш е задачата на нашите майсторки удожествената гимнастика. Очаква ги Ротер- дамо те отново трябва да докажат, че са силни в света. Затова през тия дни едната по- ловина от голямата зала в спортната база бе изця- ло на тяхно разположение: в единия ъгъл Мария Гигова жонглира с бухалките, а във въздуха край нея свистят въженцата на състезателките, които разучават новото ансамблово съчетание. Тая сутрин те се занимаваха само с един отрязък от него – може би най-трудния. Едва ли има смисъл да го описваме.

Човек трябва да го види, за да добие представа за истинската му сложност. Непослушните въженца политат във въздуха, за да се върнат отново в ръцете на спортистките, после изведнъж се разтварят като обръчи, през които се провират гъвкави тела... Отвъд мрежата, която дели залата на две, под ръководството на Христо Кочмаров тренират състезателките по спортна гимнастика. Изведнъж разбираме за вече сключения облог: става така, че и в двете половини на залата едновременно се обявява кратка почивка, Кочмаров се мушва под мрежата, треньорката на "художничките" Юлия Трашлиева дава команда и момичетата изпълняват трудния отрязък без нито една грешка. Възторжени възгласи.

Кочмаров протестира. Нова команда – и отново всичко е изпълнено без грешка. Чак тогава разбираме за вече сключения облог: "треньорският съвет" на групата по спортна гимнастика е смятал, че е невъзможно ансамбълът да изпълни безпогрешно трудния отрязък преди край на високопланинския лагер.

Момичетата на Трашлиева доказаха противното. И чудно: радостта им не е само тяхна, превръща се в радост и на ония, които загубиха облога, превръща се и в наша радост...

А после лицата отново стават сериозни – и отново закипява монотонната, еднообразна работа, от която след време ще се роди пленителната красота на окончателно шлифованото съчетание.

МАЛКА ПОРЦИЯ КРОС ЗА ПЛУВЦИТЕ, ЧИЙТО ПЪТ ТУК Е ДОСТА ЛЪКАТУШЕН – ОТ БАСЕЙНА КЪМ ЗАЛАТА ЗА СИЛОВА ПОДГОТОВКА, ПОСЛЕ В БЯГ ПО ГОРСКАТА ПЪТЕКА И. . . ОБРАТНО.

ЗА МНОЗИНА ОТ ТЕНИСИСТИТЕ СКИТЕ СА "ЖИВА МЪКА", НО ПОЛЗАТА ЗА СТАВИТЕ Е НЕОЦЕНИМА И ТЕ УПОРИТО КРЪЖАТ ПО ПИСТАТА, ВОДЕНИ ОТ ШАМПИОНА Л. ГЕНОВ.

ПОД ТРИЗЪБЕЦА НА МАЛЬОВИЦА

Величествените склонове Ръждавец и Калбура, които заграждат мальовишката поляна, изглеждаха необичайно мрачни в тези дни от тъмната зеленина на усоите.

Няма сняг. Ветровете са омели дори гребена на Мальовица. Само долу в ниското поляната ревниво пази преспите от слънцето за най-запалените скиори. А тук всички са скиори – и боксьорите, и ветроходците, и джудистите от младежките национални отбори, и състезателите по тенис, които са на подготовка тук, под тризъбеца на Мальовица. От сутрин до вечер жизнерадостните им гласове огласят околните върхари, отекват взривове от смях и весели закачки при всяко падане, звучат треньорски свирки и команди.

Най-многолюдна е групата на боксьорите. Под ръководството на треньорите Ангел Стефанов, Еленко Савов и Рангел Джурелов се готвят 40 младежи от цялата страна. В края на месеца започват отговорни състезания – отборният шампионат, първият кръг на турнира "Олимпийски ринг", а мнозина играят в мъжките отбори на своите дружества. Затова наред с общата физическа подготовка не оставят нито за ден и ръкавиците. На просторния "ринг без въжета" ехти канонадата на 20 "ожесточени" боя.

Още не "слезли" боксьорите – и рингът се превръща в тепих. Белите кимона на джудистите събират любопитна публика. Снегът е малко, доста твърдичко е, но умението да се "пада" безболезнено е важно условие, за да станеш добър джудист. Всеки се старае да изпълни по-добре хвата, защото на европейското първенство през март в Белгия няма да бъде "по-меко".

Недалеч от тях на пейките ветроходците изпълняват интересно упражнение – хванали здраво в ръцете си въжетата за скачане, сякаш натягат шкотите. Момчетата многократно "открениват" ту на левия борд, ту на десния, а слънчевите лъчи отскачат от снега пред очите им като от истинско развълнувано море.

Тенисистите са най-ревностни скиори. Дори след навъртения километраж по "омагьосания кръг", както шеговито наричат очертаната пътека за крос, те са на плаца. Любен Генов, изглежда, и тук е шампион, защото с лекота се провира през вратичките на импровизирания слалом, докато за пловдивската "колония" в отборите – братя Пампулови и Хр. Сотирова – ските никак не са "послушни". Но какво да се прави, ползата от тях за тенисиста е неоценима.

А вечер в уютния хотел "Мальовица" едни продължават тренировките край масите за тенис и билярд, някои отдъхват с интересна книга; а има и други, които "почиват" с учебници в ръце...

ВСЕКИ ДЕН НА ПЛАЦА ПРЕД ХИЖАТА ИЗРАСТВА ТАЗИ БОКСЬОРСКА НОВОГОДИШНА ЕЛХА. НО ТАКА Е САМО ДОКАТО ТРАЕ ЗАГРЯВАНЕТО. ПОСЛЕ И РЪКАВИЦИТЕ ВЛИЗАТ В ДЕЙСТВИЕ.

ЕДАВАМ СЕ! – КАЗВА ТРЕНЬОРЪТ ХРИСТО КОЧМАРОВ НА СВОИТЕ АСТИЧКИ, КОИТО ГО АТАКУВАТ СЪС СНЯГ. – АМА ЩЕ ВИДИТЕ ТРЕНИРОВКА СЪМ ВИ ИЗМИСЛИЛ ЗА УТРЕ! СВЯТ ЩЕ ВИ СЕ !!

КЪМ ТОПКАТА СЕ Е УСТРЕМИЛА 14-ГОДИШНАТА ГИМНАСТИЧКА МАЛИНКА ЙОРДАНОВА (БЛЯВО). НИЩО В ДАЛЕКИЯТА ЛИ НЕ ВИ НАПОМНЯ ЗА РУСЕНСКИЯ ГОЛМАЙСТОР НИКОЛА ЙОРДАНОВ? ТА НАЛИ ТЯ Е НЕГОВА ДЪЩЕРЯ. . .

Страницата е подготвена от Иван ЖЕЧЕВ и Стоян ГЕТОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

ХОКЕЯТ НА НАШЕТО ВРЕМЕ

1. КОЙ ПРОБЛЕМ НА ДНЕШНИЯ ХОКЕЙ ВИ ВЪЛНУВА НАЙ-МНОГО?

2. КАК МОГАТ ДА СЕ ОТРАЗЯТ ВЪРХУ АМАТЬОРСКИЯ ХОКЕЙ НЕОТДАВНАШНИТЕ МАЧОВЕ С КАНАДЦИТЕ?

На тия два въпроса, поставени от седмичника "Футбол – Хокей", отговаря капитанът на сборния отбор на СССР ВИКТОР КУЗКИН.

1. След изменението на правилата, когато силовата борба бе разрешена по цялото поле, в хокея възникнаха два проблема, непосредствено свързани един с друг.

Какво бе характерно за хокея през 60-те години? Високите скорости, красивите комбинации с неочакван завършък. Това се постигаше благодарение високото индивидуално майсторство на играчите и доброто им взаимодействие. Нали тъкмо затова и ние обичаме хокея. Зрелищната страна на играта сега ме вълнува най-много. Защо? Защото, както ми се струва, след нововъведенията красотата на хокея се позагуби. Сега атаките се рушат по-лесно, а организирането и изграждането им до логичен край стана значително по-трудно. Днес умението да водиш силова борба е едва ли не решаващ фактор, който определя класата на отбора. И трябва да кажа, че мнозина се научиха добре да си служат със силовите похвати. Не е добре обаче това, че засега атакуващите не са се научили ефикасно да преодоляват отбранителния вал на противника. Това може да се направи само посредством увеличаване на скоростта, но хокеистите не започнаха да се пързалят по-бързо.

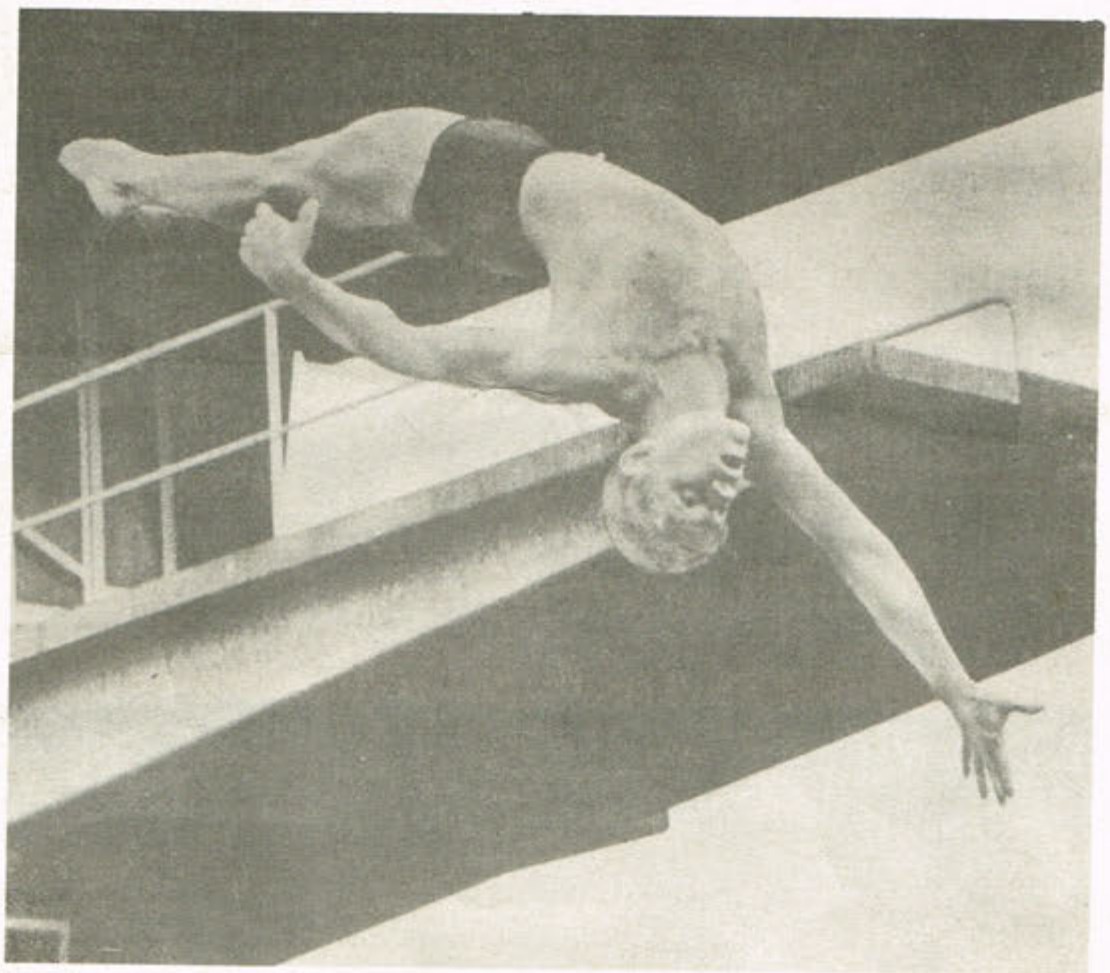
По-сложно стана не само да се играе, но и да се ръководят мачовете. Мисля, че вторият проблем на съвременния хокей е съдийството. Арбитрите просто не могат да постигнат единство в тълкуването на правилата. Прекъсванията на играта и отстраняванията станаха много повече, но понякога не знаеш защо все пак те изпращат на пейката на наказаните. Преди няколко дена в предишния мач точно по същия начин си "обезоръжи" противниковия играч и съдията е разперил ръце, за да покаже, че всичко е било в рамките на правилата, а сега – наказание. От честите съдийски сигнали страда динамиката на играта, без която съвременният хокей също е немислим.

2. В тая връзка ме тревожи само едно обстоятелство. Страх ме е, че след мачовете с професионалистите в аматьорския хокей ще има повече грубости. Но дори да стане така, сигурен съм, че явлението ще е временно, че аматьорите ще останат верни на своя принцип за водене на честна борба, без никакви волности.

Има обаче и какво да заимствуваме от професионалистите. Това е преди всичко умението им да стрелят във вратата силно и без подготовка, високата маневреност както на нападателите, така и на защитниците. Рядко някой европейски отбор се бори за победа до последната секунда с такова огромно желание като професионалистите. С една дума, мачовете с канадците бяха полезни и ще ускорят напредъка на аматьорския хокей.

СМЕЛОСТТА СЕ РАЖДА В ПОЛЕТ

". . .У нас в Саратов има красив басейн. Понякога сядам на трибуните, когато се състезават скачачите във вода. Смели момчета! Не всеки би рискувал да скочи от 10-метровата кула. . . Как мислите: може ли всяко момче да се пребори с чувството на страх от височината? Било ли ви е страх някога по време на тренировка? Разкажете, моля ви. . ."

Това са редове от писмото на саратовския ученик Саша Воронин до олимпийския шампион по скокове във вода Владимир ВАСИН. А ето и отговора на големия съветски спортист, майстор на трамплина.

"Драги Саша,

Ще ти разкажа само един малък епизод от участието ми в Мюнхенската олимпиада. Готвех се за последния скок с три винта. Разбирах, че от него зависи съдбата на златния медал. Мислено си повтарях рисунъка на скока и се питах: дали да го изпълня с максимална амплитуда, да остана верен докрай на своя стил или да се "застраховам", да скоча малко по-скучно, но сигурно?

Избрах първия вариант, макар и да знаех, че моя скок не винаги ставаше добре. Но представи си: изпълних го отлично!

Сега понякога си мисля, че спортистите, които жадуват за победа, приличат по нещо на сапьорите: нали рискуват съзнателно и запазват спокойствие, владеят нервите си дори в най-напрегнатата обстановка.

Значи ли това, че никога не съм изпитвал страх? Разбиро се, не. Страхът е съвсем естествено чувство. И до днес помня първия си скок от кула. Имах чувството, че стоя пред пропаст. Докато летях надолу, струваше ми се, че сърцето ще изскочи от гърдите ми – биеше като камбана. Но нямам думи, за да предам ликуването, което ме обзе след скока.

Веднъж попитали писателя Джек Лондон защо е извършил опасното пътешествие с яхтата "Снарк". Той отговорил: "А защо скачачите във вода се качват всеки ден на кулата? За да изпитат няколко прекрасни мига в своя живот. . ."

Аз, посветилият 13 години на скоковете във вода, имах късмет: изпитах тия няколко мига. Безкрайно съм благодарен на моята треньорка Татяна Максимовна Петрухина, която неуморно повтаряше: вярвай в силите си, един ден и ти ще проявиш своето мъжество!

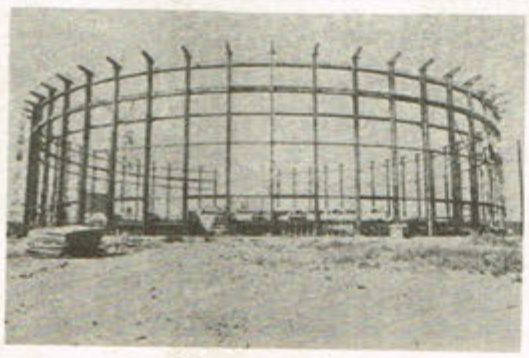
Справедливо казват, че скоковете във вода са спорт на мъжествените хора. Но за да бъда абсолютно точен, бих добавил: скоковете във вода са преди всичко самодисциплина, вътрешна съсредоточеност. И оня, който е възпитал в себе си характер, умение търпеливо да работи над всеки щрих, да преодолява своите слабости, може да се смята за истински майстор. Знам по себе си: когато тренирам с пълни сили, забравям изобщо какво е страх. Понякога дори се удрям в дъската на трамплина, а не усещам болка. Живея с една единствена мисъл – да овладея скока.

Всеки човек може да прояви смелост. И ако ти, Саша, един ден се качиш на трамплина или на кулата, ще почувствуваш колко трудно е да се решиш на първия скок. И всеки път, когато усвояваш нов елемент, нова комбинация, ще изпитваш това чувство. Такъв е пътят на всички ни. Затова пък получаваме и огромна радост. Те винаги вървят заедно – големият труд и голямото щастие.

ГОРДОСТТА НА ЛЕНИНГРАД

Никъде в Европа няма покрито спортно съоръжение с такива размери като универсалната спортна зала за 25 хиляди зрители, която се строи понастоящем в Ленинград. Проектът е създаден в архитектурното ателие №5 на Ленинградския зонален научноизследователски и проектантски институт за типово и експериментално проектиране на жилищни и обществени сгради. Ето какво разказва за него архитект И. Чайко, главен ръководител на строителните работи:

– Големината на съоръжението постави редица проблеми не само от архитектурен, но и от технически характер, които трябваше да бъдат задоволително решени. Залата с терена и трибуните има диаметър 160 метра и е висока 40 метра. Формата ѝ е асиметрична – игралното поле не е разположено точно по централната ос, така че зрителите ще разполагат с една голяма и три по-малки трибуни. За покрив ще послужи тънка стоманена мембрана с обща площ 20 хиляди квадратни метра, сглобена от 56 радиални елемента. Не се предвиждат никакви вътрешни подпори. Мембраната ще легне върху огромен железобетонен пръстен, монтиран върху стоманени пилони.

В този дворец на спорта ще има футболен терен с нормални размери, тук ще се играят и мачове по хокей, ще се организират състезания по фигурно пързаляне, лека атлетика, волейбол, баскетбол и хандбал. Ще могат да се прожектират филми и да се изнасят грандиозни спектакли.

В съседство със залата ще израсне цяло спортно градче, което ще бъде естествено продължение на ленинградския Московски парк на победата. Тук ще има тренировъчно поле за хокей на лед, открити спортни площадки, открит и покрит плувен басейн.

Комплексът с право ще бъде голямата спортна гордост на Ленинград.

ПАНОРАМА

Изпълнителният комитет на МОК начело с лорд Киланин ще определи домакина на зимните олимпийски игри за 1976 г. през февруари. И докато всички си задават въпроса кой от кандидатите ще бъде предпочетен, с изненада бе посрещната новината, че бившият председател на МОК Ейвъри Брундейдж отново се е обърнал към деветте члена на Изпълнителния комитет с настойчиво искане зимните олимпиади изобщо да бъдат отменени.

●

Канада е съобщила за намерението си да организира нов голям международен турнир по бързо пързаляне с кънки, който занапред всяка година ще събира световния елит. За първото издание на турнира, което ще се състои тая зима в Калгари, са поканени бегачи от 9 страни – СССР, САЩ, Чехословакия, ГДР, ГФР, Франция, Япония, Австралия и Великобритания. Точната дата на състезанията все още не е определена.

●

Осем души са били по-тежко или полеко ранени в бразилския град Ресифи по време на един турнир по. . . шахмат. Двама от зрителите си позволили да критикуват остро жертвата на фигура, направена от един участник в турнира. Шахматистът се помъчил да убеди "критиците", че ходът му е целесъобразен, но вместо с думи послужил си с юмруци. Разправията между тях се превърнала във всеобщо сбиване и полицията с цената на огромни усилия успяла да въдвори ред, след като преустановила турнира.

●

Организационният комитет на летните олимпийски игри в Монреал през 1976 г. вече е сключил договор с американската телевизионна компания АБС за предаване на игрите срещу общата сума 25 милиона долара. Този път удоволствието на европейците да проследят състезанията ще струва скъпичко, защото към обичайните такси в сметката за препредаванията в Европа ще бъде включен и наемът за спътниците.

●

С огромен интерес в Канада е била посрещната книгата на спортния журналист Жил Теро, озаглавена "Мачът на века" и съдържаща репортажи и снимки от неотдавнашните срещи по хокей на лед между канадските професионалисти и съветския сборен отбор. Целият тираж от 60 хиляди екземпляра е бил изчерпан за по-малко от три седмици.

●

Полякът Владислав Комар, олимпийски шампион на гюлле от Мюнхен, заминава за Испания, където ще ръководи кратък тренировъчен лагер на най-добрите испански гюллетласкачи. След това Комар ще предприеме турне в САЩ заедно със сънародниците си Купчик (800 м), Шордиковски (1500 м) и спринтьорката Шевинска.

●

Известният шведски състезател на овчарски скок Киел Исаксон е отказал да се присъедини към своя най-голям съперник Боб Сигрен в новосъздадената лекоатлетическа професионална трупа на менажера Майкъл О Хара.

ЛАУРЕАТИ В БРАТСКИТЕ СТРАНИ

Унгария се представи в Мюнхен твърде добре. Такива бяха и предвижданията. Вярно е, че очакваха повече златни медали – 10, а отнесоха 6, но в замяна на туй среброто и бронзът бяха далеч над очакванията – в неофициалното класиране по точки Унгария зае пето място. Значителен принос за този успех имат Андраш Балцо и Андреа Гярмати, обявени за спортист и спортистка №1 за 1972 г.

«ИСКАХ ДА СЕ ОТКАЖА»

Очаквахме златен медал от ватерполистите, чийто треньор е Дежо Гярмати, баща на Андреа, но трябваше да се задоволим "само" със сребърен. . . Очаквахме златен медал от Андреа Гярмати, но и тук "само" сребро. . . Всеки забрави нейните забележителни републикански и европейски рекорди, виждахме само едно – Андреа не стана олимпийска шампионка!

– В нашето семейство всички са олимпийски шампиони – каза тя на пресконференцията в Мюнхен. – Майка ми, баща ми, годеникът ми имат златни медали, само аз нямам. Изглежда, че всеки си представя нещата така – мама бута в ръцете ми куфарче и пазарска чанта и казва:

"Отскочи, моето момиче, до Мюнхен и донеси едно златно медалче. . ."

Да, тогава тя още можеше да е весела, но не и след това. Няма да забравя лицето ѝ, когато се върна от Мюнхен – никак не беше весело.

Сега вече се усмихва, дори се смее. Как протекоха четирите месеца след олимпиадата?

Много премиери за кратко време са трудно постижение дори за голям артист. В разстояние на няколко седмици Андреа Гярмати се появи в няколко главни роли; омъжи се, започна учебната година в медицинския факултет и поднови усилените тренировки. Преди беше достатъчно да наминеш сутрин или след обед към републиканския плувен басейн, за да получиш информация от най-достоверния източник. Сега е необходимо да станеш много рано, за да видиш Андреа.

– Няма да ми повярвате – казва тя, като леко загребва вода със свободната си ръка, – но сега изминавам 400 м с десетина секунди по-малко.

Вече на брега тя заговори за времето след Мюнхен.

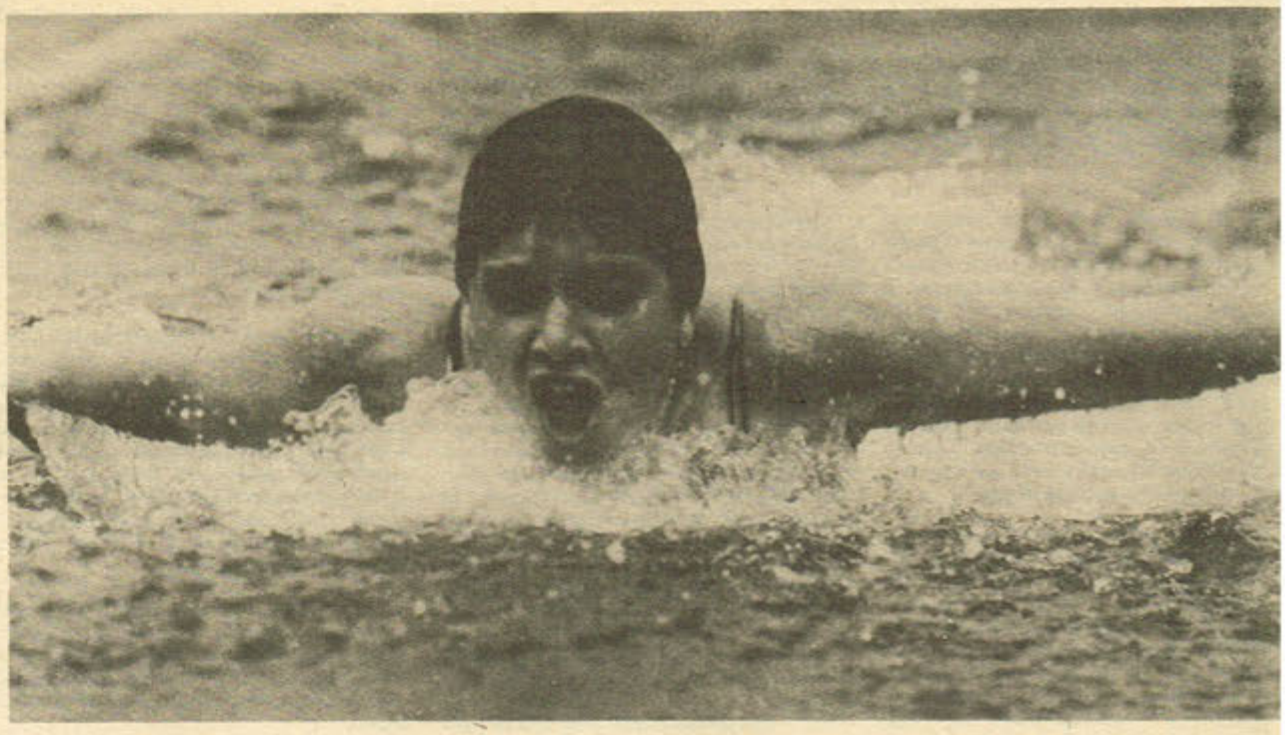
– Точно четири дни исках да се откажа от плуването. Но на петия размислих и останах.

Тогава майка ѝ, нейна треньорка, не беше възхитена от това решение, но сетне промени мнението си.

– Фантастично дълги бяха изминалите три месеца – продължава Андреа. – Размишлявах, всъщност според със себе си. След няколко седмици имах чувството, че достатъчно съм вкусила от студентския живот; дори от семейния. Разбрах, че нямам какво да правя със свободното си време и че не мога да намеря нещо, с което да заменя плуването.

Тя разказва и за университета. Със светнали очи. Не бях чувал да се говори с такъв възторг за анатомията – нейния любим предмет. Не играе роля – искрена е. Ако някой я попита какво прави, тя отговаря – следвам. Но ако продължава да я р питва, тогава прибавя – плува Гярмати е студентка и плувкиня вече в този ред.

Тя иска да участвува във всич големи състезания – европейското световното. Няма какво да губ може само да спечели. Пък нали Ао (олимпийска шампионка на 100 м ге фин, където Гярмати се класира тр та) се отказа от плуването. Андр се усмихва дяволито: "Малко късно

ТИХИЯТ ШАМПИОН

Андраш Балцо е добре известен в спортния свят, но какво знаем за него? Знаем на колко е години, колко и как тренира, колко пъти е бил световен шампион, колко пъти е стоял на олимпийската стълбица, какво и колко яде пред голямо състезание. Знаем, че има едно червено "Пежо" и едно бяло куче. Това е почти всичко.

Не знаем нищо "секретно" из живота на този човек, за когото вече 12 години "стискаме палци". Ако за някого се каже, че живее тихо и отчетливо, това може да бъде само Балцо. Не обича интервюта. "Пред състезание? Не. . . – казва той на журналистите. – След състезание пък защо? Резултатът говори. . ."

Точно затова бяхме много изненадани, когато след приема в парламента той сам отиде при журналистите. Без да го питат, големият спортист разкри призванието на своя живот.

– Нещо любопитно ми се случи още преди отпътуването. Отивах към плувния басейн. Един непознат ме потупа по рамото и поиска от мене победа. Започнах внимателно да се оглеждам и разбрах, че всички очакват от мене победа, дори нещо повече. Бяха убедени и сигурни в нея. С приближаването на големия ден страхът у мене растеше, а когато пристигнах в Мюнхен, бях почти болен. Дотогава не бях усещал такова нещо. Какво можеше да ми се случи? Едно състезание следваше друго. Победа или не, тренировките не преставаха, животът продължаваше. А сега?

Беше много трудно. Мнозина знаят хода на състезанието. Успокоих се едва когато след последната дисциплина – бягането – на таблото се появи времето. Направих каквото можах – повече нищо не можех да променя. Облякох се и зачаках. Последен беше Онишченко. Финишира Фокс, сетне япончето. Онишченко закъсняваше. . .

Станах олимпийски шампион. На това състезание, последното, осъзнах нещо важно – атлетът е спо бен на наистина големи резулта само ако се освободи от мисли състезанието, за възможностите, случайностите, от всичко. Много ти са ми били давани такива съвет не в същия вид, но в подобен, обаче ясно, че всеки атлет трябва да ж чи това от собствен опит. Сигур така ще бъде и с учениците ми.

Хубаво е това чувство, че ник не е бил разочарован от теб. Дъл се може би и на факта, че толко много ми желаеха олимпийска тит Победих и съм много щастлив. Но чувствувам и малко особено, защо се налага да свикна с мисълта оттеглям се. . .

Преди 12 години, в Рим, Андр Балцо беше млада надежда. Тогава успя да стане олимпийски шампи Титлата завоюва неговият съотбо ник Ференц Немет. Това беше ед ственият случай в модерната ист рия на олимпиадите, когато инди дуалното и отборното първенст бяха притежание на една страна Унгария. Балцо трябваше да чо този златен медал до последн момент, до последната си олимп да. . .

Материалите написа Ласло Ю

ФУТБОЛИСТЪТ СТАНА СВЕТОВЕН ШАМПИОН ПО КОЛОЕЗДЕНЕ

РИМ (специално за "СТАРТ").

Читателите вероятно ще се запитат какво общо има с футбола световният шампион по колоездене на шосе, професионалисти, Марино Басо, който за 7 години е спечелил 46 победи в големи състезания.

– Започнах като футболист и футболът и до днес си остава моя страст – ми каза Басо.

– Естествено вие играехте крило?

– Дясно крило, казано по-точно. Моето най-ценно качество беше бързината и острият демараж. Това ми позволяваше често да оставям противниците си на място, но лошото е, че понякога оставях зад себе си и топката. . .

– Кога почувствувахте, че можете да се проявите и като колоездач?

– Всичко стана случайно. От дома ми до училището има около 6–7 километра. За да ги преминавам, използувах един стар велосипед, който пазя и до днес като спомен. Също като мен пътуваха с велосипеди и няколко други момчета. Всеки ден пристигах самичък в училището и в селото. Другарите ми редовно изоставаха, без при това да съм се пресилвал. И тогава моите съселяни решиха, че съм роден за колоезденето. Преминах на две колела. След едногодишен стаж като аматьор станах професионалист. Бях на 19 години (род. 1945 г.). Почти всичките си победи съм извоювал на финалния спринт.

– А за футбола вече не се и сещате?

– Напротив. Когато съм на почивка на село, играя редовно в местния отбор. Освен това пред къщата ни има празно място, което аз съм преобразил в игрище – очертано, врати с мрежи, а има и съблекалня. Тук тренират двадесетина момчета, които ръководя аз. Те са "мой" отбор. Тайното ми желание е измежду тях да излезе някой изтъкнат състезател.

– Какъв – футболист или колоездач?

– Естествено – футболист. Тези дечурлига ги уча само как да ритат. Ако някое случайно се ориентира към Велосипеда, това няма да е моя заслуга.

Миналата година Басо взе участие в един футболен мач между най-добрите италиански и белгийски колоездачи. Той игра с такова въодушевление, че получи контузия и трябваше да почива няколко седмици.

Накрая поставихме на Басо един деликатен въпрос:

– Вярно ли е, че вие сте, така да се каже, откраднали победата на сънародника ви Битоси в съвсем последните метри?

– Абсолютно не. По този повод самият Битоси твърде лоялно заяви: "Шеметният спринт на Марино беше неудържим. От друга страна, ако се бях опитал да му попреча, може би щеше да спечели французинът Гимар, който беше по петите ни. Е, нали все пак е по-добре победителят да е италианец."

Чезаре ТЕРЕНТИНИ

ФУТБОЛЪТ
В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

НА ДЪЛЪГ ПЪТ

На 30 януари една наша национална гарнитура по футбол заминава на дълъг път – за Индонезия, Австралия и Нова Зеландия. По съвпадение и трите страни, заедно с Ирак, участвуват в една и съща квалификационна подгрупа за световно първенство. Срещите помежду им ще се играят от 4 до 23 март. Гостуването на нашия отбор ще бъде полезна проверка и за трите отбора, мерило за техните възможности да продължат по-нататъшната борба.

Първата среща на българските футболисти ще бъде на 2 февруари в Джакарта срещу гостуващия там чилийски отбор "Унионе еспаньола". Трудността на тази първа среща на екватора идва не само от спортния противник – реномиран южноамерикански отбор, – но и от климатичните условия: температура 32° при много висока влажност на въздуха и шест часа разлика във времето.

Срещата с националния отбор на Индонезия е уговорена за 4 февруари. Данните за състава на индонезийския отбор и досегашната му подготовка са оскъдни. На състоялия се през юни 1972 г. в Джакарта трети юбилеен турнир Индонезия заема първо място пред отборите на Южна Корея, Кхмер, Бирма, Шри Ланка, Малайзия, Лаос, Тайланд, Сингапур и Филипините. Индонезия спечелва всичките си срещи в турнира с обща голова разлика 26:3. Но на следващия турнир в Бангкок през ноември Индонезия заема последното място – след Тайланд, Малайзия, Ю. Корея и Сингапур, като успява да запише в актива си една единствена точка от равния мач с Ю. Корея (1:1). Явно е, че индонезийците играят у дома си по-силно, подкрепяни от многобройната си публика.

На 7 февруари в Окланд ще се състои първата официална среща между представителните отбори на България и Нова Зеландия. Футболът се разпространява в Нова Зеландия едва през последното десетилетие. Националният шампионат датира от 1970 г. Понастоящем в първенството участвуват десет отбора – четири от Окланд (между които и шампионът "Маунг Уелингтън"), по два от столицата Уелингтън и Кристчърч, както и по един от Гисборн и Дънедин.

Треньорът на новозеландския отбор Бари Труман, млад и енергичен англичанин, е определил разширен състав от 17 състезатели със средна възраст 23 години. Резултатите от играните международни срещи през миналата година са: победи с 4:1 и 2:1 срещу Нова Каледония, 1:1 в Индонезия и две загуби на чужд терен – 1:3 от Австралия и 1:3 от Нова Каледония в Джакарта.

Още по-сериозна е подготовката на австралийския национален отбор, който ще има три срещи с нашите футболисти – на 11 февруари в Сидней, на 14 в Аделаида и на 18 в Мелбърн.

В Австралия футболът все още се мъчи да заеме своето място сред "големите" спортове – крикет, тенис, – в борба с родствените игри ръгби и австралийски футбол. Големи са амбициите за достойно представяне в предварителния кръг на световното първенство. Подготовката на националния отбор се финансира от консорциум на четири големи индустриални фирми. Треньор на отбора е югославянинът Раде Разич, а капитанът Питър Уилсън е бивш състезател на английския клуб "Мидълсброу". През изтеклата година австралийският отбор направи победно шествие из Югоизточна Азия и се завърна с пет победи – срещу Индонезия, Нова Зеландия, Южен Виетнам, Ю. Корея и Филипините. В началото на 1972 г. в Австралия гостуваха няколко реномирани отбора. От тях единствено шотландският "Дънди" успя да спечели с 2:1, "Уулвърхямптън" (Англия) загуби първата си среща с 0:1, а втората завърши наравно – 2:2. Със същия резултат завърши и мачът срещу отбора на Пеле – "Сантос". На тази среща бе поставен нов австралийски рекорд за брой на посетителите – 32 хил. души.

Веселин БЪРДАРОВ

ПИТЪР УИЛСЪН (ВЛЯВО), КАПИТАН НА АВСТРАЛИЙСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР, С КАПИТАНА НА "УУЛВЪРХЯМПТЪН" МАККАЛИОГ.

ШЕРИФ СУЛЕЙМАН
ИЗБРАНИКЪТ НА АФРИКА

Успоредно с анкетата си за определяне на най-добрия футболист в Европа Вече трета година подред френският седмичник "Франс футбол" излъчва и най-добрия футболист на Африка. Принципите са същите: кореспондентите на седмичника от африканските страни изпращат в редакцията свои листи с по 5 имена на проявили се играчи и класирането се извършва по системата на точките. В тазгодишната анкета участвуваха журналисти от 14 страни на Черния континент. В крайна сметка избраник на Африка за 1972 г. стана гвинейският футболист Шериф Сулейман, чието име едва ли говори нещо на европейските любители на футбола.

Кой е той – африканският футболист № 1 за годината? Ако го потърсите в списъка на сборния отбор на континента, който участвува в "малкото световно първенство" миналото лято, с изненада ще констатирате отсъствието му. Тогава селекционерите се мъчеха да гледат напред и се опираха предимно върху млади играчи. А Сулейман е 28-годишен. Но както се оказва, възрастта не може да служи като единствен критерий, когато се оценява стойността на даден футболист. И във втората половина на миналогодишния сезон Сулейман направи всичко, което зависеше от него, за да докаже още веднъж тази истина. А по-неже последните впечатления са най-силни, никак не е чудно, че журналистите отдадоха предпочитанието си тъкмо на него. Имаха предвид заслугите му за успешните игри на гвинейския национален отбор, който по най-безспорен начин извоюва участието си във финалния турнир на Африканските игри в Лагос, както и победата на неговия клуб "Хафия" в турнира за купата на африканските шампиони. Това е едно състезание, което има вече огромна популярност на континента и героите му не остават незабелязани.

Погледнато най-общо, "геройството" на Сулейман се състоеше в това, че стана автор на два гола в решителния финален мач за купата на шампионите. Не мислете обаче, че силата му е в реализаторското майсторство. Напротив, към името му най-често прикачват определението "мозък", "дирижент". Сулейман играе като изтеглен назад централен нападател и през него минават почти всички атакуващи действия на отбора. Отличава се с добра техника и полет върху игралното поле, слави се като един от най-опитните футболисти на континента, но не разчита само на тия качества. Добре сложен и силен (176 см, 74 кг), той влиза остро и смело в директните дуели, бори се настървено за всяка топка и това особено много помага, когато изненадващо се включва напред, за да завърши поетата акция. Не е женен, разделя времето си между футбола и трудовите задължения като чиновник в една индустриална фирма. И казват, че намерил как едното да не пречи на другото.

СЪДБАТА НА ИДОЛА

Трудно е да си представим уругвайския национален отбор без Мазуркевич. В много анкети той е посочван между най-добрите вратари в света. На световното първенство в Мексико всички се възхищавахме от блестящата му игра. Но напоследък за него не се говори и пише почти нищо. Къде е сега 26-годишният Ладислао Мазуркевич, кумирът на Уругвай, вратарят със стоманените нерви?

За да разберем добре всичко, трябва да се върнем една година назад. Мазуркевич пристига в Бело Хоризонти, закупен за голяма сума от бразилския клуб "Атлетико" (Минейро) – шампион на своята страна през миналия сезон. Посрещат го с големи почести. Не липсват бомбички, конфети и всичко, което съпътствува емоционалните бразилски футболни ритуали. Прочутият вратар остава с впечатление, че е провъзгласен за "крал", че е център на карнавала.

Но не така блестящо е онова, което става по-късно на игрището. След няколко мача Мазуркевич започва да чувствува болки в ръката. Налага се тримесечно лечение. Гипс. После отново тренировки и... силните болки отново се обаждат! Следва бърза лекарска намеса. Прегледи. Консултации. Диагнозата най-после е поставена: счупена кост, необходима е операция! Отново следват процедури, възстановяване, тренировки. Но предишната форма не се връща! Няма я пъргавината, сигурността, които вдигаха на крак трибуните.... Мазуркевич видимо страда. Но бедата не свършва с това. Той е подложен на критичен обстрел от журналистите – защо се плащат толкова големи суми за чужденец-вратар, който така лесно пуска голове? Неприятностите като лавина засипват нещастния Мазуркевич. Кулминационна точка е фаталната загуба на "Атлетико" с 0:1 от местния "Крузейро" в решителен мач от първенството на щата. Грамотевиците на гнева се сипят върху главата на Мазуркевич. Чужденецът става излишен....

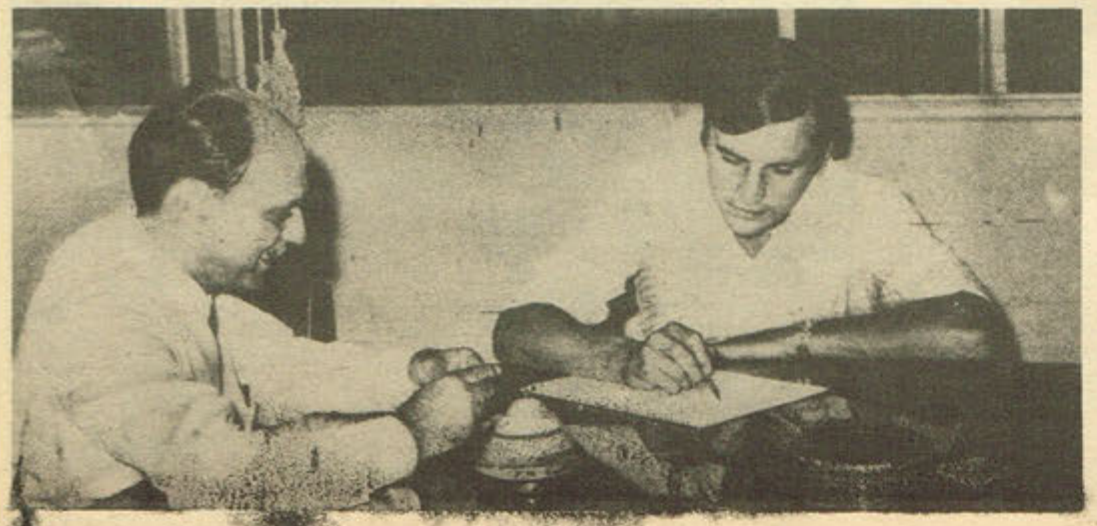
Неблагополучията на "Атлетико" продължават. Клубът не се представя добре и в първенството на страната. Естествено виновен за всичко отново е... Мазуркевич. Отново злостни и унищожителни критики... Никой дори не помисля, че слабата защитна линия дава своето неблагоприятно отражение върху играта на вратаря. Така идва решението на треньора Теле Сантана да отстрани Мазуркевич от първия отбор. На негово място застава 35-годишният ветеран Мусала.

Сега Мазуркевич... чака. Той достатъчно добре знае, че във футбола вратарят е единственият човек в отбора, който не трябва да допуска слабости в играта. Сега тренира, разхожда се с жена си и сина си и... чака. Какво? Докога?

Той познава суровите закони на професионалния спорт.Това ясно е изразено в думите му:

– С "Атлетико" имам сключен договор и ще го респектирам. Във футбола вятърът често се променя. Ако не ме искат, ще ме пуснат на друго място. Нали?

МАЗУРКЕВИЧ (ВДЯСНО) ПОДПИСВА ДОГОВОРА СИ С "АТЛЕТИКО" (МИНЕЙРО).

КОВАЧ
СЕ ВРЪЩА В РОДИНАТА

Румънският треньор Щефан Ковач, под чието ръководство през последните два сезона амстердамският "Аякс" постигна най-големите успехи, на които е способен един клубен отбор, се завръща в родината си. Неговият договор с "Аякс" изтича на 30 юни и ръководителите на холандския клуб искаха своевременно да разберат какви са възможностите за неговото подновяване, та евентуално да търсят още отсега подходящ заместник. Според съобщения от Амстердам Ковач е съобщил по телефона от Букурещ, където е на кратка зимна почивка, че по настояване на Румънската футболна федерация от 1 юли ще поеме поста технически директор на румънския национален отбор.

•ТАЙНИТЕ• НА 143-ТЕ СРЕЩИ

Традицията бе спазена и този път в края на годината европейският спортен печат бе наводнен от анкети, еднолични и колективни класирания, които имаха за цел да определят ранглистата на европейските национални футболни отбори.

Практиката не бе нарушена и този път, въпреки че от тези ранглисти като че има все по-малко нужда – официалните срещи изместват все повече приятелските, които през 1972 г. бяха малко повече от една дузина – 49 от 143. Срещите за европейско първенство, проявите на световния мини-шампионат в Бразилия, олимпийският турнир и квалификациите за световното първенство през 1974 г. дават (или ще дадат в следващите няколко месеца) абсолютно точна представа за съотношението на силите в стария континент... Но футболът е игра на традициите. Налага се да ги уважим още веднъж. Още повече, че наред с обикновеното подреждане се натъкваме и на интересни, многозначителни факти...

АНКЕТИТЕ наистина са многобройни, но сред тях най-голям авторитет си е извоювала ранглистата на френския футболен седмичник „Франс футбол". Тя бе съобщена своевременно от нашия печат, за да бъде – не само у нас – повод за много разговори... Защото ако в тази ранглиста има нещо безспорно, то е първото място, отредено за европейския шампион ГФР. Отборът на Шьон, спечелил първенството на континента по най-убедителен начин, без да играе много срещи, не загуби нито един мач; завърши един двубой наравно и потвърди своя напредък в последните 4-5 години. И ако този отбор поставя сега някакъв въпрос, той е дали Бекенбауер, Нетцер, Мюлер и компания ще могат да запазят своята форма още година и половина, за да играят решителна роля в следващото световно първенство.

Всичко (или най-малко – почти всичко) по-нататък в ранглистата подлежи на дискусия и в много случаи на преоценка. Не това обаче е нашата цел, въпреки че не е кой знае колко трудно да се докаже, че Холандия отнова не е „Аякс") едва ли заслужава петото място в годината на европейски шампионат, без да има някакви значими победи (единствената от равнище – 2:1 срещу Чехословакия), че едно второ място на световното мини-първенство на Португалия, без да е подплатено от солидни успехи срещу силни европейски състави, не значи кой знае колко много. И т.н.

По-интересно е друго: на първите места се нареждат отбори, които не само са направили (или продължили) един явен напредък, но и които носят със себе си нещо ново. Така е и с ГФР, така е и с Холандия, и с Полша. В европейския футбол доминират съставите, способни на „жестока" двуостра игра; отборите, които еднакво умеят да нападат и да се бранят. Отпадането на Италия от полуфиналните игри на европейското първенство и 11-то място, което ѝ е отредено в ранглистата, сочат окончателната гибел на дефанзивния футбол.

Сега вече трудно може да се твърди, че един или друг отбор може да разчита на солидни международни успехи, ако реализира средно по-малко от два гола на мач (Холандия през 1972 г. реализира 3,8, ГФР – 2,7, Полша – 2,3, Португалия – 2,2 гола). И ако няма ярко изразени голмайстори, които и в някои от най-силните състави бележат лъвската част от головете. Та дори в отбор като ГФР Мюлер е отбелязал 12 от 19-те гола; още по-изявени са реализаторските качества на Байевич, голмайстор на срещите на европейските национални отбори, отбелязал 15 гола (а в актива на Югославия са всичко 28); Полша пък има Дейна (9 гола и първо място на олимпийския турнир), СССР – Блохин и Колотов.

Не е ли парадоксално при това положение, че резултатността в срещите на европейските отбори не расте, че дори в последните три години е по-ниска, отколкото в предшестващите?

(Ето впрочем как се е изменяла тя:

1967 г. – 3,11	1970 г. – 2,37
1968 г. – 2,90	1971 г. – 2,71
1969 г. – 3,27	1972 г. – 2,77)

Не, причините за този относителен застой са най-малко три. Върху него най-пряко влияят както големият относителен дял на шампионатните срещи, където се играе внимателно, така и рязко намалената роля на домакинството (през миналата година само 34,7 на сто от срещите са завършили с победа на домакините!) и все по-голямото изравняване на силите. Може би това задържане на равнището на резултатността влияе и върху интереса на зрителите – вероятно емоциите през изтеклата година са били по-малко, след като само в 6 от 143-те срещи на европейските състави отборът, който е водил до почивката, е губил в края на мача!...

ЕДИН ПО-ЗАДЪЛБОЧЕН преглед на играните срещи между националните отбори през годината не може да не изважда на преден план два твърде интересни факта:

● Полша имаше през годината безспорно най-силния отбор сред социалистическите страни. В общо много оживените футболни връзки между тях четата на Любански и Дейна се срещна с ГДР, България, Унгария, Чехословакия и СССР и от шестте срещи загуби само една – в Стара Загора. Щастливото съчетание на играчи от едно безспорно много силно поколение, непрекъснатият напредък на отбора, демонстриран най-ярко по терените на ГФР в дните на олимпийските игри, му донесоха незабравим успех – златния медал.

● Разцъфналият (в известна степен – изкуствено) спор „Европа – Южна Америка" в дните на последния „мундиал" в Мексико през изтеклата година завърши с пълно превъзходство на представителите на стария континент. Играни бяха общо 27 междуконтинентални срещи, от които европейците спечелиха 16, завършиха наравно 5 и загубиха само 6, три от които от Бразилия... Като се има предвид, че две трети от тези срещи бяха в рамките на световното мини-първенство в страната на световния шампион, може да се предвиди колко „гореща" ще бъде Европа за латиноамериканците в дните на следващото световно първенство!

... В края на краищата не ранглистата, а фактите, които се крият зад списъка на международните срещи през годината, излязоха по-интересни.

Те наистина дават повод за много размисли...

НАЙ-РЕЗУЛТАТНИЯТ

През 1970 и 1971 г. Герд Мюлер защищаваше своето реноме на изключителен голмайстор, като бележеше и най-много голове в срещите на европейските национални отбори. През изтеклата година той трябваше да се прости с това „звание", което му бе отнето по най-убедителен начин от център-нападателя на Югославия Душан Байевич.

За най-добрия футболист на Югославия през изтеклата година може да се разказва много. Предпочетохме да дадем думата на РАЙКО МИТИЧ, известен в миналото футболист, сега треньор.

Когато традиционната анкета излъчи Душан Байевич за футболист № 1 на Югославия за 1972 г., всички – специалисти, играчи и зрители – бяха единодушни, че няма по-достоен за тази титла. Въпреки че конкуренцията бе много силна – годината бе успешна и за играчи като Джаич, Каталински, Павлович, Ачимович, Биекович, Кривокуча.

Байевич беше предпочетен от анкетата сред капитаните на отборите от първата ни лига заради отличните му игри както в първенството, така и в сборния състав на страната. През пролетта неговата техническа игра и хубавите му голове допринесоха най-много неговият отбор „Вележ" от красивия старинен Мостар да заеме шестото място в крайното класиране. Душко, за разлика от 1971 г., игра много силно и в националния състав. На малкото световно първенство в Бразилия той показа рядко висок дух и изключително изкуство на голмайстор. Той реализира 13 гола в 8 мача, бе най-точният стрелец на турнира и имаше главна заслуга Югославия да се класира на трето място в това силно съревнование.

И есента донесе много радости за „принца" от Мостар – в първенството той винаги получаваше високи оценки, бе неизменно начело в таблицата на стрелците и бе в основата на големия успех на своя отбор, който зимува на второ място. Байевич беше и герой на квалификационния мач за световно първенство срещу Испания в Лас Палмас. Двубоят, както е известно, завърши наравно – 2:2 – и двата гола в полза на Югославия бяха негово дело.

Годината бе наистина блестяща за Душко. Но публиката го обича дори тогава, когато не е способен на суперпрояви. Защото в играта му винаги има майсторство – той играе технично, с лекота, одухотворено и с много фантазия в комбинациите, в които изпъква вроденото му чувство за импровизация. А умението да се пласира, да изненадва и защитници, и вратари, да стреля точно свива сърцата на всички противници. В същото време Байевич е истински спортсмен – скромен, верен на своя роден клуб, изключително честен на терена, еднакво справедлив към своите съиграчи и към съперниците си.

Няма съмнение, че зрителите обичат точно такива футболисти...

На снимката: Винаги под „надзора" на съперниците, винаги резултатен – Душан Байевич.

БУНТЪТ НА «МЕТАЧА»

Франц Бекенбауер бе обявен за футболист №1 на Европа за 1972 г. и това вече е един малък куриоз...

Не защото Бекенбауер не заслужава тази неофициална титла – далеч от това! А защото почти във всички анкети „на мода" са нападателите, понякога вратарите... И ако все пак Бекенбауер бе посочен на първото място, причината трябва да се търси в неговия „бунт", в бунта на „метача".

... Бекенбауер започна своя път в сборния отбор на ГФР твърде млад – в навечерието на световното първенство в Англия. Още в първия си мач (срещу Швейцария) той прояви изключителните си възможности като играч от средата на терена. Но нямаше щастието да остане там – Хелмут Шьон бе решил, че ще го използува другаде, и в Англия, вместо да организира играта на своите, трябваше да се занимава с най-силните от противниковия отбор. Така на срещата с Англия той бе задължен да пази Боби Чарлтън. След световното първенство тогавашният треньор на „Байерн" Чайковски върна Бекенбауер още по-назад – просто го направи „метач", комуто не бяха разрешени много „волности", дори когато мюнхенският отбор имаше топката...

Бекенбауер хареса тази роля и когато ставаше дума за мексиканските финали, заяви на всеослушание, че няма да играе нищо друго освен „метач". Шьон се наложи още веднъж – Бекенбауер игра в средата на терена и бе – заедно с Оверат – организатор на своя състав. И може би точно в Мексико окончателно разбра, че във футбола трябва предимно да се гради, че дори онзи, чиято задача е само да руши, не трябва да пропуска нито една възможност за съзидателен труд.

Така се стигна до разбунтуването на „метача" Бекенбауер. Той не пожела да напусне своя пост. Само реши да му даде ново съдържание. Едно съдържание, което внесе истинска революция в играта на „последния човек" от защитата.

И сега, когато отборът на ГФР се защищава, Бекенбауер е „метач", въпреки че стои по-близо зад другите защитници, отколкото в миналото; той се бори и за високи топки, не „страни" от шпагата и въобще от всичко, което се налага на „истинския" „метач". Но когато съотборниците му владеят топката, Бекенбауер изведнъж се преобразява. Той тръгва напред – може да бъде видян по целия фронт на защитата да „иска" топката от съиграчите си; миг след това – да „раздава" своя прословуто точен пас, който го прави конструктор от най-висока класа; и неведнъж – с или без топката в краката – да се вклинява в противниковата защита, за да покаже ифинесана своя дрибъл, и хармоничното съчетание на техника и физически качества, и точността на своя удар.

Няма никакво съмнение, че и сега по същество Бекенбауер остава „метач". Но той успя така да разшири и обогати неговата игра, че – без да може да се каже, че „свободният играч" е станал нападателна единица – направи от него пълноценен футболист.

Развитието на „бунта на метача" трябва да се следи в бъдеще. Няма съмнение, че все повече играчи ще тръгнат по този нов път. А това вече е съществен принос за понататъшния напредък на футболната игра.

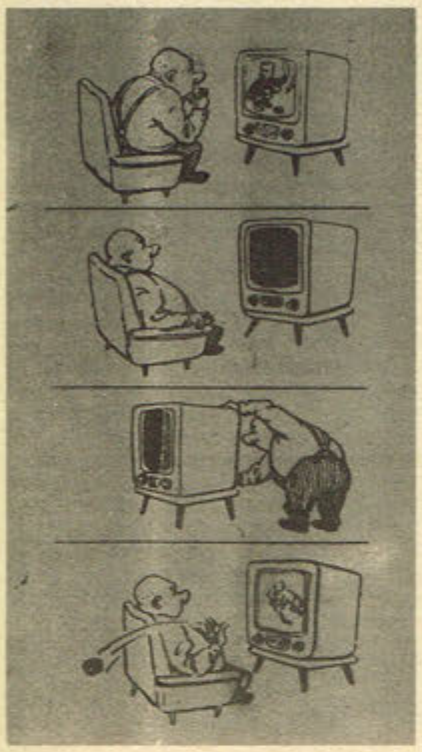
На снимката: И срещу Англия Бекенбауер може да бъде в позиция за стрелба.

ДЕЙНА БЕ НАЙ-РЕЗУЛТАТНИЯТ ФУТБОЛИСТ НА ПОЛША ПРЕЗ ГОДИНАТА, КОГАТО НАЦИОНАЛНИЯТ ОТБОР НА СТРАНАТА СТАНА ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОН.

Старт

ЗАБАВНИ МИНУТИ

Абстрактен фейлетон

от ДИМЖАР

Спомняте ли си онзи фейлетон, който бях написал миналата година по същото време?

Ако не сте го чели, може и да не си го спомняте!

Аз пък си го помня. Защото заради него съм давал петдесет пъти повече обяснения, отколкото редовете на самия фейлетон. Неприятности си имаше и завеждащият отдела "Фейлетони", който в дух на самокритика заяви на заседанието на редколегията, че повече няма да допуска такива конкретни писания в изданието. Така се стигна до решението – фейлетоните да бъдат само абстрактни.

НАПРИМЕР:

1. Мачът се е играл във Видин. Може да се измисли друго име. Да кажем – Манчестер. (Завеждащ отдела държи на всяка цена първата буква на измисления град и тази на истинския да не съвпадат.) Така съмнението, че действието е станало във Видин, отпада напълно, а читателят дори може да направи едно мислено пътуване в чужбина.

2. Двата отбора са се срещнали за купата на Съветската армия. Спокойно може да се напише, че мачът се е играл за купата, подарена от Уелския принц.

3. Двубоят е бил между "Локомотив" (София) и "Бдин". Защо да не се каже във фейлетона, че имената на двата тима са "Дизел" – и без това в българските железници вече няма парна тяга – и "Манчестер сити" – това пък е за продължение на мисленото пътуване в чужбина, което читателят вече е предприел.

4. На същия мач Атанас Михайлов се опитал да влезе няколко пъти в разговор със съдията, който отказвал диалога. Най-после Начко успял да му каже нещо от рода на "Не ми пука от твоята свирка, ще. . . (изречението не може да бъде завършено, защото няма подходящи абстрактни думи). Съдията пък решил да провери дали Начко е далтонист и само за няколко секунди завършил "разговора" с последователно показване на жълт и червен картон. Няма защо да се излага националният състезател. Спокойно може да се каже, че такива думи е изрекъл не Начко, а Джордж И без това всички видяхме, че е грубиянин. Нали помните как жестоко ритна Бонев – момчето едва се надигна, за да вкара гола от дузпата, която съдията свири, без дори да се замисли за развитието на българо-северноирландските отношения.

5. Съдия на мача е бил Петър Николов. Но защо трябва да се споменава точното му име. Някой може да помисли лоши работи и за него. По-добре да се напише, че е свирил Питер Лондон. Звучи по английски, пък и читателите ще получат допълнителна информация, че Джек Лондон освен литературно наследство е оставил и голяма рода, член на която може да бъде споменатият Питер.

Ето че става ясно защо в пресата се появи съобщение за спиране състезателните права на Атанас Михайлов. При това без дори да се споменават нито неговото име, нито град Видин, нито уважаваните от всички футболни отбори на "Локомотив" и "Бдин" и съдията Петър Николов.

С това авторът счита скромно че е внесъл свой принос в научната разработка на въпроса – как се пишат абстрактни фейлетони, а читателите ще знаят как да търсят истинските факти в подтекста.

Що се отнася до конкретния случай – аз по принцип съм против спирането на състезателните права. Нека виновният си получи заслуженото. Но защо трябва да му се дават допълнителни почивни дни. По-добре всички да знаят какво е направил, а той да играе на терена, да се черви пред публиката и там да си поправя поведението!

В тон с всичко гореизложено се подписвам не с истинското си име – Димитър Джаров, а с псевдоним, който е под заглавието.

ШАМПИОНАТ НА БИОСФЕРАТА

Казват, че човекът е венецът на мирозданието. Така е. Подвизите му нямат чет и физическите му възможности сякаш нямат граница. И това е така. Къде могат се сравни с него по-низшите му братя – животните!

Не могат ли?

Финал на 200 м

Още след старта започва драматична борба между африканските "звезди" – Гепардът и Антилопата, които бягат в трети и четвърти коридор. Публиката едвам се е надигнала и те вече едновременно пресичат лентата с 96.5 км в час – фотофиншът ще определи кому се пада златният медал. На няколко метра след тях – бронзов медал – финишира симпатичният европейски шампион Заекът, който преминава разстоянието със 74 км в час. С едни уши зад него профучава шампионът на Австралия – Червеното кенгуру. Конят е известен като много рутиниран състезател, но неговите 70.8 км в час можаха да му осигурят само петото място. За шесто място и една точка за своя континент водят напрегната борба европейската Хрътка и африканският Щраус. Побеждава Хрътката с много елегантен стил и 64 км в час. В първия коридор (не особено благоприятен) бяга красивият украинец Валери Борзов, но със своите 37 км в час той наистина не може да разчита на повече от осмо място.

Финал на 1500 м

На старта застават само 6 състезатели. И тук фаворити са африканците. Още в самото начало рогатата Импала налага много силно темпо и се откъсва непреодолимо с 80 км в час. Дивото магаре, окуражавано от зрителите, които не крият своите симпатии, упорито я гони, но неговите 56 км в час не могат да му донесат повече от сребърен медал. За бронзовия медал се разгаря много остра борба между североамериканския вълк Койот и шампиона на полярния кръг – Северния елен. Въпреки бурния финиш на елена с рогата напред, Койот, който поддържа едно стабилно темпо от 48 км в час, изпреварва с половин глава. За последните две места спор всъщност няма. Камилата лесно постига 40 км в час и оставя доста далеч зад себе си брадатия финландец Пека Васала, чиито героични усилия му позволяват да постигне само 25,4 км в час.

Скок Височина

За финала са се класирали само 6 състезатели. За разлика от олимпиадите тук не се предвижда дълга борба. Фаворитите стоят настрана и чакат летвата да се покачи на по-сериозна височина. Пръв отпада вълкът Койот – след три неуспешни опита максималното му постижение остава 1.20 м. Той се оттегля с виене. Олимпийският шампион Тармак успешно преодолява 2.23, но повече не може. При 3.15 м отпада Сивото кенгуру. С 3.60 Съмгата си осигурява бронзов медал. Кой ще спечели златния медал? Пумата с първия си опит преодолява 4, а сетне и 4.5 м, но повече не може и се оттегля със страшно ръмжене. Сега всички гледат Делфина. Той много елегантно преодолява 5 м – златен медал! Решава да направи опит за световен рекорд – летвата е на 6 м. Всички са станали на крака. . . И този Височина е преодоляна – нов световен рекорд!

Дълъг скок

Тук се очакват големи постижения. Има състезатели от всички континенти. Първа отпада Африканската жаба, макар и със забележително постижение – 3.90 м. Кучето Вълча порода успява да скочи 7.50 м, но това е съвсем недостатъчно за медал. Оспорвано протича борбата за бронзов медал. Боб Бимън постига фантастичен скок – 8.90 м! Публиката реве от Възторг. Но при своя трети опит Гепардът преодолява 9 м. . . Публиката посреща този бронзов медал с известно раздразнение. Сега Вниманието е насочено към борбата за първото място, което също е много напрегната. Всички недоумяват – имат ли предел животинските възможности? Импалата е състезател от много висока класа – видяхме я с какъв прекрасен стил взе златния медал на 1500 м. Тя с грация постига сензационен скок – 12.20 м. Но Червеното кенгуру се реваншира за своя неуспех на 200 м с един наистина удивителен скок – 12.60 м. Нов световен рекорд!

100 м плуване свободен стил

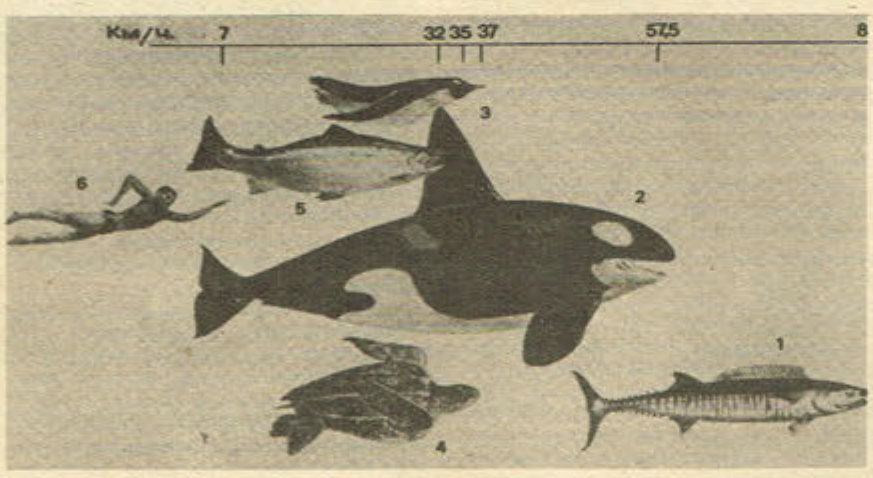
Силите са малко неравностойни – ожесточена борба има само за бронзовия медал. Пръв пресича финиша с 80 км в час тропическият тон Ваху. Публиката няма време да реагира. Малкият кит Еполар измества огромни маси вода, които заливат съдиите – неговата скорост от 57.5 км в час му осигурява сребърен медал. За бронзовия медал се борят Костенурката, Пингвинът и Съмгата, която успешно се класира на Висок скок. Ще Вземе ли Втори медал? В последните метри побеждава Пингвинът със скорост 37 км в час – публиката вие от Възторг. Бронзовият медалист се покланя и отминава със смешна походка. След него са Костенурката – 35 км в час, и Съмгата – 32 км в час. На последно място и далеч зад тях, освиркан от побеснялата публика е Марк Шпиц – само 7 км в час. . .

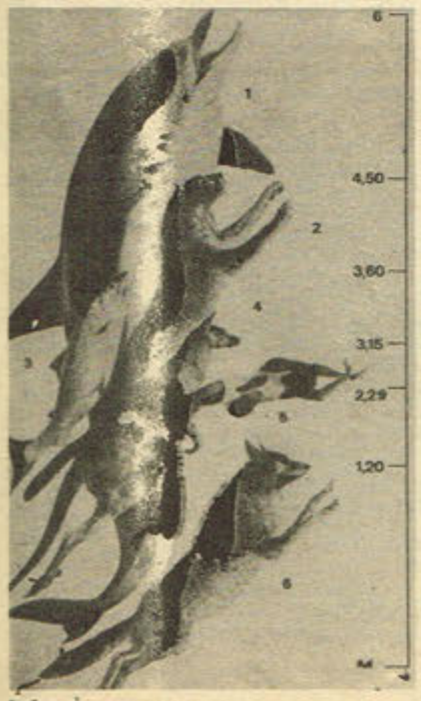
Маратон

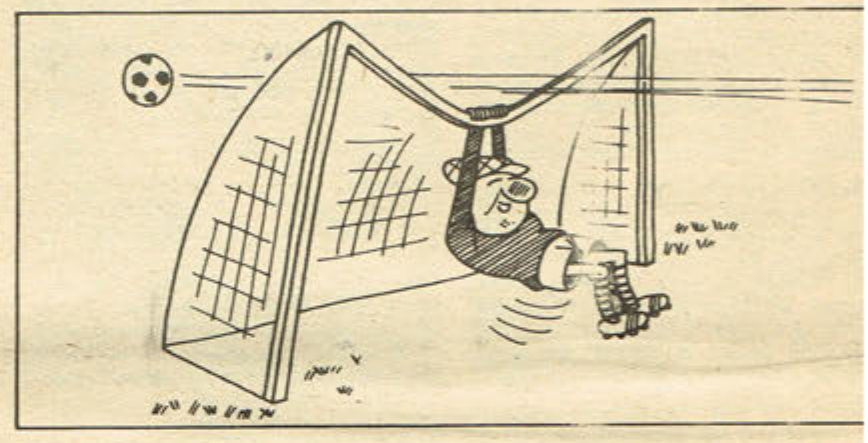
Тази е последната дисциплина от шампионата. Борбата за първото място е драматична. През цялото време водят Антилопата и Монголската газела, но първа Влиза в стадиона Антилопата с 57.5 км в час. Публиката аклamира новия маратонски шампион, който прави почетен тур, подгонен от фотографите. Монголската газела е по петите и – с 56 км в час. Всички очакват с нетърпение третия След малко се задава Северният елен – с 40 км в час. Публиката го посреща топло – този благороден състезател не можа да вземе медал на 1500 м, но се реваншира на най-тежкото атлетическо изпитание. Доста по-късно пристига Конят – с 27 км в час. Кой ще се класира на пето място? Това всъщност не вълнува много публиката – борбата е между Франк Шортър и Камилата. Най-сетне Влиза в стадиона Шортър – той поддържаше едно постоянно темпо от 19.2 км в час. Неговото появяване се посреща със смесени чувства. Последна е Камилата. . .

Така завърши шампионатът на биосферата. Постиженията се окачествяват като доста добри. Трябва да се отбележи, че животните се отнесоха към своята подготовка много лекомислено, просто безотговорно – нито веднъж не се явиха на тренировки. Ами ако бяха тренирали. . .

Жак ШЕМТОВ

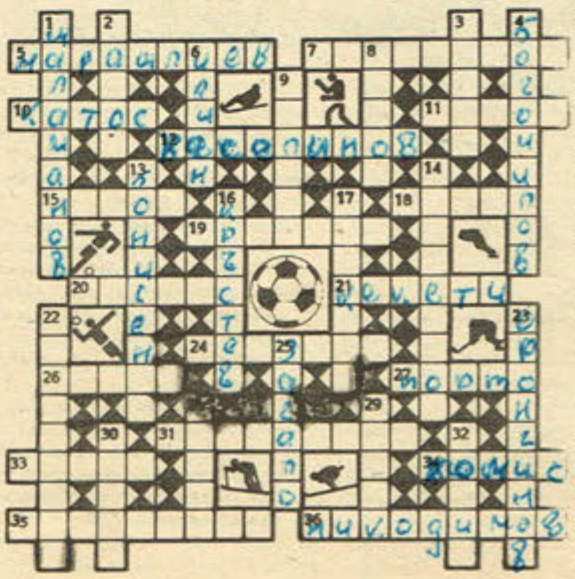

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 5. Футболист на ЦСКА "Септ. знаме". 7. Бивш вратар на националния юношески отбор. 10. Състезател на националния отбор на Кипър. 11. Футболист от "Тракия". 12. Футболист от "Левски-Спартак". 15. Бивш треньор на чехословашкия национален отбор по футбол. 18. Малкото име на десния защитник на "Спартак" (Търнава), футболист №1 на Чехословакия за 1971 г. 19. Нападател на "Дунав" (Русе). 20. Треньорът на бразилския национален тим. 21. Вратарят на "Спартак" (Търнава). 24. Футболист на "Локомотив (Пд). 26. Югославски футболист от близкото минало. 27. Португалски елитен отбор. 31. Футболист на "Чардафон-Орловец", дебютирал в "А" РФГ през 1971 г. 33. Състезател на "Академик" (Сф), играл в "Перник". 34. Много известен съветски Вратар. 35. Футболист на "Динамо" (Москва). 36. Футболист на ЦСКА "Септ. знаме".

ОТВЕСНО: 1. Защитник на "Сл Вия" в близкото минало. 2. Центр лен нападател на "Атлетико Мине ро" (Бразилия). 3. Наш изтъкнат тр ньор, дългогодишен ръководител н юношеския ни национален отбор. Голмайсторът на "Черно море". Футболист на "Крузейро". 8 Отбо на зона "Загоре". 9. Аржентинск Вратар. Спортист №1 в Итали за 1972 г. 4. Известен състезате на "Славия". 16. Футболист на "Б рое", загинал трагично. 17. Наш фу болист от миналото, с четири уч стия в "А" отбора. 22. Дясно кри на "Левски" (Сф) от близкото мин ло. 23. Наш мотоциклетист. 25. И вестен бразилски треньор. 28. Вт рото име на известен в миналот футболист на Мароко, играл Въ френски клубни отбори. 29. Имени югославски футболист от близкот минало. 30. Бивш играч на "Бенфика и националния отбор на Португали 32. Известен унгарски футболист о близкото минало.

Съставил: Атанас РАЗБОЙНИКО

ОТГОВОРИ НА КРЪСТ СЛОВИЦАТА ОТ БРОЙ 85

ВОДОРАВНО: 1. "Аякс". Приз. 8. Еузебио. 11. Tonk 13. Алтиг (Pygu). 15. Ене. 1 Дан (Колов). 18. "АСА". 1 Но. 20. Галич. 22. Ол. 2 Сираков (Петко). 25. Ми 26. Сим (Дейв). 28. Ворон (Михаил). 33. Ир. 3 Buga 36. Ал (Ортър). 37 Лоу (Д нис). 39. Лий. 40. Ола. 4 "Марек". 43. Ко в. 4 Аколада. 47. "Рено". 4 Ореб.

ОТВЕСНО: 1. "Антени". Кепе. 3. Сук (Йозеф 4. Ре. Пил (Харо). 6. Ромс 7. Заг ло. 9. "Задар". 10. Баник 12. Оно. 14. Исо. 17. А (Тарасова). 20. Гизо . 21. Ч сич. 23. СИВ. 24. "Вин". 2 Жилмар. 29. Рилко (Флоров 30. Оди. 31. Найкс 32. Са Вов. 34. Роа (Раул 36. Ал 38. Уран. 40. Ол (Олаф сон). 42. "Еко" 4 "АДО 46. Ла.

ПЪТЯТ КЪМ ГОЛЕМИЯ СПОРТ

Най-ярките страници от историята на алпийския ски-спорт са свързани с имената на Тони Зайлер и Жан-Клод Кили. В този спорт, където ролята на случайните фактори е значителна, Зайлер и Кили не познаваха случайности – случайни при тях бяха само пораженията.

Десет години Кили върви по стръмните пътеки към гренобълския Олимп, готвейки се с рядко упорство, интелект и творчество за своите три златни отличия.

На вниманието на нашия читател предлагаме избрани редове от неотдавна излязлата книга на Жан-Клод Кили "Пътят към големия спорт".

Първият ми спомен от ските е свързан с покрива на хижата до старото село. Притиснат до земята от снежната ма-, той представляваше прекрасна писта за ецата. От него ние правехме невъобразими пускания. В онези времена във Вал д'Изер адаше много повече сняг, отколкото сега. помням си, че през зимата по главната улица (тогава тя беше единствена в селото) пътеч-ите бяха на метър над нивото на магазини-е. Живеехме в малка къща, в двора се бираше по два метра сняг. Затова пред ратата трябваше да изравяме яма, а сутрин а си пробиваме пътека. До училището имаше 00 метра. Понякога ми бяха нужни 45 минути, да стигна до него. Случваше се виелицата а затрупа дома ни и по три-четири дни да ямаме електричество. Тогава в селото има-е само един снегорин, а и той често се овреждаше. В такива дни на улицата излиза-е цялото село – мъже и жени чистеха с лопа-и снега. На възрастните помагаха и хлапе-ата. Разказите на Джек Лондон, които про-етох по-късно, не ме удивиха – аз сам бях жи-ял в "Клондайк". Суровият живот беше при-ичен за нас – ние не познавахме тогава друг. ските бяха него ма неделима част. Да караме ки за нас беше така естествено, както да дем и пием. Ако някой не се пързаляше, смята-а го за болен...

... Кога почувствувах своето призвание ли? есто са ми задавали този въпрос. Стремейки към опростяване, публиката твърде едно-ачно сравнява човешките съдби, обича да аблонизира личността. Обичам ските от ай-ранно детство. После дойдоха първите стезания. Участието в тях винаги ми носе-е радост, особено самите пътувания, а до ях не стигаха вечери. И най-сетне – пулове-ът с емблемата на отбора. С първите успехи появява и вкусът към победата. В някое ълче на вестни а са напечатали твоето ме, родителите ти се гордеят. И незабележимо ъзниква въпросът: защо да не попаднеш в алко по-голяма ст атия, защо да не спечелиш по-расива купа и да не заминеш на по-далечен и о-интересен път. Още от съвсем малък ви-аги съм жадувал за състезания. Бях твърде Зито, затворено дете, преживявах дълбоко Зоите неудачи. Ентусиазмът ми в ските намерих ъзможност да се изявя. Пред мен не стоеше ъпросът да бъда или да не бъда скиор. Всичко получаваше от само себе си. За да повярваш силите си, трябва преди всичко безрезервно а се отдадеш на едно дело и тогава можеш а достигнеш целта си. Винаги съм действу-ал така...

... През цялата есен на 1960 година и в на-алото на зимата тренирах редом с Дювийяр другите наши лидери – Перия, Бозон, Арпен, онльо, Лакроа. Г това време Вюарне беше апуснал любите ския спорт. Бях любимец на тбора, с старате но наблюдавах, вслушвах се по-големите – резултат на това много аучих. От годи подготовката на сборния тбор на Франц се ръководеше от Оноре оне. Преди това той бе тренирал скиорите а Военната алпийска школа. Считайки, че киорът преди всичко трябва да бъде атлет, ой по новому гледаше на общата физическа одготовка. По време на сборовете ние се анимавахме с лека атлетика, колоездене, портни игри, в частност футбол, волейбол и енис. Харесваше ми тенисът – мой любим порт, след ските естествено. В онези години секи от нас вкл се частица от своя личен пит в общата каса на френския алпийски от-ор, който едва тогава започна да се възраж-а. Неуспехите на нашите спортисти в родължение на почти десет години сплотиха сички ни, дружно се готвехме за борбата. За-ото шампионът се ражда сам, но напълно акрива своя талант в колектива. Нашият тбор, здраво стоен от Оноре Боне, беше росто образцов колектив. Ветераните Лак-оа, Перия, Арпен с охота даваха съвети на ладите, всеки с стремеше да сподели свои-е наблюдения, открития. Десетте години, рекарани в големия спорт, бяха за мен години а борба. За това време аз се сблъсках с всич-о, което формира характера на юношата – ежести и лишения, радости от победи и орчивина от поражения; познах най-рекрасното нещо на света – дружбата. Ня-ах много приятели – имам предвид истински риятели. Но най-добър от истинските беше ишел Арпен...

... Слаломът ми донесе първата победа в начително международно състезание. Беше рез януари 1961 година – за голямата награда а Морзин. Победи Лео Лакроа и Адриен Дю-ийяр, паднал по трасето. Същата вечер ми ръчиха "петелата" – емблемата на националния отбор. Сега бях официално в редовете му. езабравим ден! Всички бяхме в прекрасно астроение: съвсем неотдавна Ги Перия беше ечелил спускането и комбинацията Лауберхорн във Венген. Седмица след това беше овторил своя успех в Кицбюел и за седем дни е станал звезда от първа Величина. Навсякъде говореха само за него. Името му изпъваше естниците. И сега чи се така, че на 21 година лавата замая Перия; той се успокои, отпусна е. Така Ги спря победния си марш, отбелязан в ветовния ски-спорт през 1961 година. И когато през 1967 година спечелих спускането и слалома във Венген, а след това отново пускането и слалома в Кицбюел (никой още не еше успявал това), Ги първи ме поздрави и ми аза: "Бъди внимателен. Не прави като мен..." Изключителна сила на волята и издръжливост яха нужни на Перия, за да заеме отново мяс-ото си в редовете на най-силните. Шест го-ини след своята най-голяма победа в Скуо Ва-лей, през 1966 година в Портильо (Чили) той отново стана световен шампион, този път в гигантския слалом.

Месец след успеха си в Морзин преживях тежка драма. Взех назаем лека кола и заедно с един от най-близките си приятели отидох на разходка. На един завой колелата забоксуваха, колата се занесе и се преобърна. Отървах се с леки натъртвания, а моят приятел не можа да се оправи от тежките рани и почина. Бях силно разстроен от случилото се. Това нещастие наложи върху мен дълбок отпечатък, чувствувах се остарял отведнъж с няколко години и само спортът можа да ме изведе от тази морална криза. С удвоена енергия се хвърлих в тренировките. Зимният сезон на 1962 година бе открит във Вал д'Изер със състезанията "Критериум на първия сняг". Стартирах четиридесети и в първия манш бях втори – на 0,9 секунди от Дювийяр. Но на второто трасе паднах. В гигантския слалом имах също лош номер – тридесет и девети, трябваше да се спускам по изровеното от стартиралите преди мен трасе. Но и досега ми се струва, че никога не съм се борил с по-голяма стръв от този ден. Вестниците писаха за мен като за бъдещия велик скиор на Франция...

... Бях спечелил вече двата златни медала в Гренобъл. В онази събота, предпоследния ден на зимните олимпийски игри, гъста мъгла бе забулила Шамрус и склоновете, по които бяха трасетата на слалома. В първия опит имах най-добро време, но по петите ми вървеше младият австриец Алфред Мат. При това първите десет бяха в един интервал само от 0,59 секунди. Преди старта се повреди едната ми обувка. За разглеждането на следващото трасе треньорът Сюлпис ми отстъпи своите, през това време поправяха моите. Нервите ми бяха обтегнати до краен предел. Докато се изкачвах по трасето, разположените край него зрители скандираха непрестанно: "Кили, напред!" Не можех да се съсредоточа. Тогава помолих съдиите и треньорите да се намесят.

Запалянковците ме разбраха и застинаха в безмълвие. В противен случай не бих успял дори сносно да запомня трасето и положително бих паднал при спускането. Реших да не рискувам в този опит. Особено внимателно разучих мястото, което после стана причина за дисквалификация на Мьон и Шранц. Когато австрийският скиор стигна до финала, бе обявено, че има най-добро време. Той ставаше олимпийски шампион. Но аз добре познавах Карл Шранц. В този момент следях реакциите му. Нямаше бурната както обикновено проява на радост. Досещах се – нещо се е случило. Не вярвах, че съм загубил. По-късно всичко стана ясно – Шранц е пропуснал 18-а и 19-а врата.

Веднага след това спрях, заявявайки, че му е попречил един от съдиите. Качил се отново на старта и му разрешили да стартира отново. Но с какво предимство! Вече превъзходно му бяха познати първите минати 20 врати, заедно с "капана" – змейката Але. И не е чудно, че тук той показа най-добро време, въпреки че през последните две години Шранц не беше побеждавал в нито едно голямо състезание по слалом. След дълги преговори международното жури реши да го дисквалифицира. По такъв начин и третата висша олимпийска титла стана моя...

... Никога не съм си поставял за цел да печеля пари. Сега просто бих желал да използувам предоставената ми от живота възможност да удовлетворя заветната си мечта – да управлявам състезателен автомобил. Не бих желал да бъда професионален пилот – винаги ще си остана любител. Защото автомобилът от най-млади години беше за мен като ските – предмет на страстно увлечение. Но заниманията със ски не ми оставяха време за него. Само веднъж в края на сезона ми се удаде да участвувам в две ралита. През 1967 година изпитах огромна радост, участвувайки в надбягванията Targa Флорио в Палермо. Заедно с моя приятел Бернар Кайе заехме първо място в клас спортни автомобили по едно трасе със 700 завоя. Година след това направих втори опит в Монца с Жан Гише, спечелил 24-часовото надбягване в Ле Ман. През тези четири увлекателни дни под неговото ръководство научих много. Удовлетворява ме положението на любител, ученик, старателно възприемащ опита на великите шампиони, които винаги са ме възхищавали. Това е понятно само на онези, които сами са познали опияняващата радост на автомобилното състезание. Добре разбирам опасността от тази крачка. Двама от моите близки познати загинаха на кормилото: Жан Ролан, един великолепен човек и изпитател, катастрофирал по стокилометровата писта Монтлери, и Джо Шлесер – станал жертва на ужасна катастрофа по време на състезанията за Голямата награда на Франция. Но след десет години кипящ живот в спорта не мога да си представя себе си извън борбата, вън от риска...

СРЕЩУ ЕДИН ЧЕК...

Мнозина казваха за Жан-Клод Кили, че е най-големият скиор на своето време, дори на всички времена. В 1967 г. той смая спортния свят с 23 победи и завоюва всички титли за Световната купа – на слалом, гигантски слалом и спускане. А в 1968 г., неговата златна година, той спечели не само Световната купа, но и три златни олимпийски медала. Пожъна слава и пари и сложи край на състезателната си кариера.

... В подножието на планината Аспен в щата Колорадо група от стотина души зъзне в зимното утро. Сред тази група е и Жан-Клод Кили. Той чака един отговорен чиновник от компания за производство на куфари да извика неговото име. Чува го, пристъпва напред и получава чек за 225 долара. Кили благодари – това е възнаграждението му за деня. Той е на 29 години. Вече не се състезава за златни медали. Сега членува в новообразуваното и още твърде неизвестно "Международна асоциация на състезатели по ски" – амбулантни скиори, които рекламират стоки. Това е една разнородна и малко разпасана група от сурови мъже, повече или по-малко известни скиори, неуспешно представили се на състезания за Световната купа, били или не били на косъм да станат шампиони. Повечето са солидни пиячи и често се пускат по пистите със зачервени от махмурлук очи.

Дебютът на Кили като професионалист не е много успешен. Състезанието е "Голямата награда на Бенсън и Хеджис" (марка на цигари). Добира се до групата от 16 финалисти, но е елиминиран от посредствения австрийски скиор Харалд Щюфер, който за шест години не е спечелил нито едно състезание за Световната купа.

Професионалните ски-състезания са малко особени. Там се придържат към паралелния слалом – състезателите се пускат едновременно по две еднакви писти, сетне ги разменят някъде по средата и накрая завършват по първоначалните си писти. Не се гледа времето – победеният е елиминиран. Така било по-зрелищно. Но скиорите не се пускат веднаж или най-много двaж на ден, както е при състезанията за Световната купа, а се случва и по десет пъти. Това е много изтощително и затова всичко е опростено – къси и несложни слаломи с няколко изкуствени скока, колкото за атракция.

Защо прославеният Кили стана професионалист?

– Всичките ми решения не са продиктувани от долари или франкове – казва той. – Искам нещо да дам на този спорт, който ми даде всичко. Нямаше да се състезавам отново, ако не бяха настояванията на годеницата ми Даниела. Каза ми, че трябва да върша нещо положително, а не само да играя голф и да се мотая във вилата си. Каза ми също, че старея преждевременно. Пък и търговската ми стойност ще порасне, ако ме видят по планините...

Послушал съвета на годеницата си. Някои му предричат триумфално завръщане. Но му трябва първокласен съвременен екип. Отива Кили при фирмата "Динамик", защото с техни ски спечели златни олимпийски медали, и пожелава да се състезава от тяхно име.

– Отказаха ми – споделя той. – Много трудно беше да се повярва това. Казаха, че не съм вече добър...

Не е спечелил нито едно от първите си четири състезания, но смята да продължава по пътя на професионализма.

– И сред професионалистите има интересни характери – успокоява се той. – Те са възбудителни, пият, пушат и се забавляват. Никой не им казва да си лягат рано или да не пият. Всичко това не трябва да се превръща в цирк – то е спорт. Но ще трябва може би да се създаде една естрадна атмосфера, за да идват хората. Да има акробати и клоуни, за да привличат тълпите.

От световната купа и златните медали спускането до клоунадата се оказва смешно бързо.

екран

1

3

Джейсън УОТЪТ (САЩ) – олимпийски шампион на 800 метра, един от малкото добре представили се олимпийци в леката атлетика.

1 Нов австрийски триумф в спускането за Световната купа в Пфронтен (ГФР). Ингрид Гфьолнер и Ирмгард Лукасер, заели съответно трето и второ място, са вдигнали на ръце победителката Анемари Прьол. Отдавна нейната трета поредна победа в борбата за голямото отличие изглежда осигурена. И това ще бъде заслужена награда за трудолюбието на талантливата спортистка. (АП–БТА)

2 Египетската плувкиня Афифи Фатен – победителка на 100 м бътерфлай в Африканските игри с постижение 1.09,56. (ЮПИ–БТА)

3 Познат пейзаж, но сега олимпийското езеро се е превърнало в отлична ледена пързалка за стари и млади. (Кийстоун–БТА)

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

·ЗАРЯ· ВОРОШИЛОВГРАД

Отбор на спортен клуб в системата на доброволната спортна организация "Авангард", изграден върху базата на ворошиловградския локомотивен завод "Октомврийска революция". Играе във висшата лига на СССР от 1967 г., като постоянно подобрява класирането си, за да стане шампион на страната през миналия сезон.

Състав (от ляво на дясно): клекнали – Юрий Елисеев, Владимир Малигин, Анатолий Куксов, Виктор Кузнецов, Александър Ткаченко, Владимир Абрамов и Владимир Онищенко; прави – Вячеслав Семьонов, Михаил Форкаш, Валерий Копий, Владимир Старков, Александър Журавльов, старши треньорът Герман Зоних, Николай Пинчук, Сергей Кузнецов, началникът на отбора Валерий Галустов и Юрий Васенин.